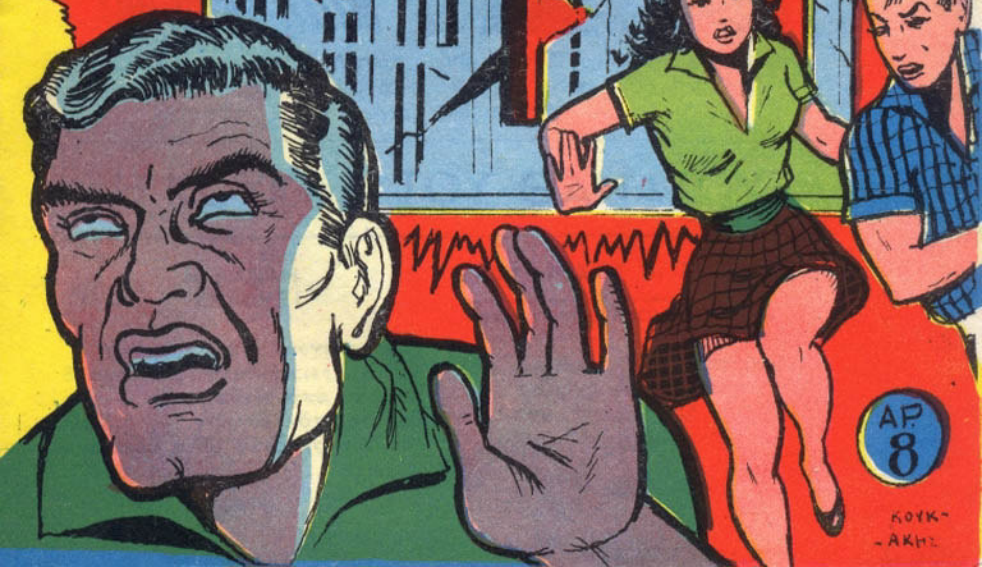

ΜΙΚΡΟΙ

ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Η ΚΟΥΚΛΑ
ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΑΡ
8

ΚΟΚΚ-
ΑΚΗΣ

ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ: Η ΛΕΞΙΣ ΗΡΩΔΑΣ ΣΥΜΜΑΙΝΕΙ ΕΛΛΗΝΑΣ

ΑΡΙΘ.

8

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΕΣ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΠΑΘΗΝΣ, ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΔΡΧ.

2

“Εξω φρενῶν ἡ Δανάη, δημιουργεῖ μὴ φοβερὴ σκηνὴ
σὺν Ἀρῇ. Καὶ πεισματοῦρα, καθὼς εἶναι, τὸν ἀπειλεῖ:
— Θὰ φύγω! Θὰ φύγω, γιὰ πάντα!

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η ΔΑΝΑΗ
ΖΗΛΕΥΕΙ

“Υότερα ἀπὸ μεγάλες καὶ
δραματικὲς περιπέτειες, ὁ Ἀ-
ρης — μόνον αὐτὸς ἀπὸ τὰ τρία
Παιδιὰ — γίνεται κάτοχος τοῦ
μυστικοῦ μίας μεγάλης καὶ κα-

Τοῦ **ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ**

ταπληκτικῆς ἐφευρέσεως. (*)

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο
τεῦχος ἀρ. 7, πού ἔχει
τὸν τίτλο: «Ο ΧΑΡΟΣ
ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ».

Χάρης σέ κάποια χημική σύνθεσι μπορεί νά ἀφομοιώνη τὰ μόρια τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, μέ τὰ μόρια τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρα!

Ἔτσι οἱ ἄνθρωποι, τὰ ζῶα, ἢ καί τ' ἄψυχα ἀντικείμενα ἀκόμα, μποροῦν νά μεταφέρωνται, ἀκαριαῖα, σέ τεράστιες ἀποστάσεις!

Ἡ ἐφεύρεσις αὕτη, πού κάποιος μεγαλοφυής Ἐπιστήμονας τήν ἐμπιστεύτηκε στὸν μικρὸ Φαντομά, λίγες στιγμὲς πρὶν ξεψυχήσει, ἔχει ἀνυπολόγιστη σημασία γιὰ τὴν Ἀνθρωπότητα. Καὶ σέ καιρὸ εἰρήνης, καὶ σέ καιρὸ πολέμου.

Στὴν εἰρήνη θὰ μπορῇ νά καπαρῇ ὅλα τὰ συγκοινωνιακὰ καὶ μεταφορικὰ μέσα τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων. Οἱ μεταφορὲς ἀπὸ τόπο σέ τόπο θὰ μποροῦν νά γίνωνται σέ ἀσύλληπτα μικρὸ χρονικὸ διάστημα. Τὰ αὐτοκίνητα, οἱ σιδηρόδρομοι, τὰ πλοῖα καὶ τ' ἀεροπλάνα καὶ ἀχρηστεύονται...

Ἀλλὰ καὶ στὸν Πόλεμο, μέ τὴν ἐφεύρεσι αὕτη θὰ μποροῦν νά μετακινούνται στρατιᾶς ὁλόκληρες ἀκαριαῖα. Νά μεταφέρονται ὅπου ἡ στρατηγικὴ ἀνάγκη τὸ ἀπαιτεῖ. Ἀκόμα καὶ στὰ μετώπισθεν τῶν ἀντιπάλων!

.....

Ὅμως ἡ κατοχὴ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ μυστικοῦ ἀπὸ τὸν Ἄρη, ἔχει κάνει τὴ Δανάη νά ζηλεύη ἀφάνταστα.

Ὡσπου κάποτε τοῦ ἀπαιτεῖ νά τῆς ἀποκαλύψῃ τὴν ἐφεύρε-

σι.

Ὅμως ὁ μικρὸς Φαντομάς, πιστὸς στὴν ὑπόσχεσι πού εἶχε δώσει στὸν ἐτοιμοθάνατο Ἐπιστήμονα, ἀρνιέται κατηγορηματικά.

Ἡ Νέα θυμώνει τότε. Καὶ μιὰ φοβερὴ σκηνὴ γίνεται ἀνάμεσά τους.

Ἔτσι ἡ Δανάη — πεισματάρκα καθὼς εἶναι — φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἄρη... Μὰ τόσο αὐτός, ὅσο καὶ ὁ Φαντεκέξ, δὲν ἀνησχοῦν πολὺ. Εἶναι βέβαιοι πὼς σέ λίγο τὸ ὄμορφο Κορίτσι θὰ ξαναγυρίσῃ κοντά τους. Δὲν εἶναι, ἄλλωστε οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ τελευταία φορὰ πού θυμώνει καὶ φεύγει!

Ὅμως νά: Αὕτη τὴ φορὰ δὲν ξαναγυρίζει οὔτε σέ λίγο, οὔτε τὴν ἄλλη μέρα, οὔτε τὴ μεθεπομένη...

Ὁ Ἄρης πηγαISOέρχεται μέσα στὸ σπίτι σὰν λιοντάρι στὸ κλουβί!

Ἀλλοίμονο! Τὰ κακὰ καὶ μαῦρα προαισθήματα πού τὸν βασανίζουν, δὲν ἀργοῦν νά ἐπαληθεύουν.

Ἀκριδῶς τὰ μεσάνυχτα τῆς τρίτης ἡμέρας, τὸ τηλέφωνό του κουδουνίζει:

— Ντρρρίνννν, ντρρρίννννν!

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Ὁ μικρὸς Φαντομάς σηκώνει μέ λαχτάρκα τὸ ἀκουστικό. Ἡ τόσο γνώριμη καὶ γλυκεῖα φωνὴ τῆς ὁμορφῆς Δανάης φθάνει στ' αὐτιά του:

— Ἄρη ἐσύ;

— Ἐπὶ τέλους, Δανάη! Τί

γίνηκες τόσες μέρες; Είσαι καλά;

Τὸ χαριτωμένο Κορίτσι δὲν ἀποκρίνεται στὴν ἐρώτησί του. Τοῦ μιλάει ἀργὰ ἄτονα καὶ προφέροντας, μιὰ - μιὰ τὶς λέξεις. Σὰ νὰ διαβάξη αὐτὰ ποὺ τοῦ λέει:

— "Ἀκουσε "Ἀρη. Καὶ πρόσεξε ὅτι θὰ σοῦ πῶ...

— Τί; Σοῦ συμβαίνει κανένα κακὸ μήπως;

Ἡ Νέα καὶ πάλι δὲν ἀποκρίνεται στὴν ἐρώτησί του. Συνεχίζει σὰ νὰ μὴ τὸν ἀκουσε :

— Σὲ λίγο θὰ πάρῃ τὸ ἄκουστ:κὸ τοῦ ἴδιου τηλεφώνου ποὺ σοῦ μιλάω τώρα, κἄποιος κύριος...

— Ποιός;

— Καὶ πρέπει νὰ τοῦ ὑπαγορεύσῃς τὴ συνταγὴ τῆς μυστικῆς ἐφευρέσεως ποὺ μονάχα ἐσύ ξέρεις...

Ὁ μικρὸς Φαντομάς μονάχα ποὺ δὲν παθαίνει συγκοπή καρδιᾶς :

— Τρελλάθηκες, Δανάη; Μὰ ποὺ βρίσκεσαι λοιπόν. Ἀπὸ ποῦ μού τηλεφωνεῖς;

— Δὲν πρέπει καθόλου νὰ

Ἄφάνταστα θλιμμένος ὁ "Ἀρης, τὰ βάζει μὲ τὸν Φαντεκέξ:

— Ἐσύ τὰ φταῖς! τοῦ φωνάζει. Ἐσύ, ποὺ δὲν μ' ἄφησες νὰ τρέξω καὶ νὰ τὴν γυρίσω πίσω!

διστασής, "Αρη. "Αν δὲν πῆς τὸ μεγάλο μυστικό, δὲν πρόκειται νὰ μὲ ξαναδῇς ζωντανή μπροστὰ σου!

Ὁ "Αρης κάνει σὰν τρελ-
λός :

— Μὰ πές' μου, Δανάη! Τί συμβαίνει, Δανάη; Πές' μου ποῦ βρίσκεσαι καὶ θάρῃ ἀμέσως!

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς Νέας, χω-
ρίς ν' ἀποκρίνεται στίς ἐρω-
τήσεις του, καταλήγει :

— "Αν μὲ ἀγαπᾷς, "Αρη, δὲν πρέπει νὰ μ' ἀφήσης νὰ χαθῶ! "Ακουσε τώρα καὶ τὸν κύριο ποῦ θέλει νὰ σοῦ μιλή-
σῃ...

Σχεδὸν ἀμέσως, τῇ γλυκεῖᾳ φωνῇ τῆς Δανάης, ἔρχεται ν' ἀντικαταστήσῃ μιὰ βαρεῖα ἀνδρική:

— Ὁ "Αρης ;

— Ναί.

— "Ακουσε λοιπόν, παιδί μου: "Αν θέλῃς νά...

Ὁ μικρὸς Φαντομάς τὸν δια-
κόπτει :

— Δὲν ἔχω διάθεσι ν' ἀκού-
σω τίποτα, κύριε, ἂν προηγου-
μένως δὲν μοῦ πῆτε τὸ ὄνομά
σας. "Αν δὲν μοῦ πῆτε ποῖος
εἶσθε...

Ἡ βαρεῖα ἀνδρική φωνὴ ἀπὸ
τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος,
ἀκούγεται σὲ εἰρωνικό τώρι-
τόνο :

— "Ενδιαφέρεσαι γιὰ τ' ἀ-
σήμαντα, ἀγαπητέ μου, καὶ
ἀδιαφορῇς γιὰ τὰ σοβαρά. Ζη-
τᾷς νὰ μάθῃς, τ' ὄνομά μου
καὶ δὲν ρωτᾷς ἂν ἡ ἀγαπημένη
σου Δανάη βρίσκεται ἀκόμα
στὴ ζωὴ!

Ὁ "Αρης ἀνατριχιάζει :

— Ἡ Δανάη ζῇ! τοῦ ἀπο-
κρίνεται. Πρὶν λίγες στιγμὲς
μιλοῦσα μαζί της!

— Μιλοῦσες μ' ἕνα... μα-
γνητόφωνο! τοῦ κάνει ὁ ἄγνω-
στος "Ανδρας. "Αν ἦσουν ἐξυ-
πνος ἔπρεπε νὰ εἶχε προσέξει
πὼς σὲ καμμιά ἐρώτησί σου
δὲν ἀποκρινόταν.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Ὁ μικρὸς Φαντομάς ἀπομέ-
νει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀναπνοῆς.
Τέλος, ὅταν ξαναβρίσκει τὴ φω-
νὴ του, ρωτᾷει χαμένα :

— "Ωστε δὲν ζῇ; Δὲν ζῇ
λοιπὸν ἡ Δανάη;

Ἡ βαρεῖα φωνὴ ἀπὸ τὴν
ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος τοῦ
ἀποκρίνεται :

— Μὴν ἀνησυχῇς ἐπὶ τοῦ
παρόντος. Αὐτὴ τῇ στιγμῇ ποῦ
μιλάμε ζῇ καὶ χαίρει ἄκρας
υγείας. Μόνο ποῦ πλῆττει λιγά-
κι στὸ κρυφὸ ὑπόγειο μπουν-
τροῦμι ποῦ τὴν ἔχουμε κλει-
δαμπαρωμένη! Οὔτε ὁ διάβολος
δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἀνα-
καλύψῃ ἐκεῖ ποῦ δοῖσκειται.

"Ενας χαρούμενος στενα-
γμὸς ξεφεύγει ἄθελα ἀπὸ τὰ
στήθια τοῦ ἀμοιρου "Αρη. Καὶ
ψιθυρίζει :

— "Αφοῦ ζῇ, ὅλα τ' ἄλλα...

Ἡ φωνὴ τοῦ "Αγνωστου τὸν
διακόπτει :

— Ζῇ, βέβαια! Μὰ τὸ πόσο
θὰ ζήσῃ ἀκόμα, αὐτὸ ἐξαρτᾶ-
ται ἀπὸ σένα. Καὶ μονάχα ἀπὸ
σένα.

Ὁ μικρὸς Φαντομάς προχω-
ρεῖ ἀμέσως στὸ «ψητό»

— Εἶμαι διατεθειμένος, κύ-

ριε, νὰ κάνω κάθε θυσία γιὰ νὰ λευθερώσω τὴ Δανάη. Πέστε μου λοιπόν: Θέλετε νὰ μάθετε τὸ μυστικὸ τῆς μεγάλης ἐφευρέσεως ποὺ κατέχω;

— Φυσικά. Αὐτὸ καὶ μόνο μᾶς ἐνδιαφέρει...

— Ἀφήστε λεύθερη τὴ συντροφισά μου καὶ θὰ σᾶς τὸ πῶ!

— Ἦν τάξει, ἀλλὰ μὲ μιὰ μικρὴ διαφορά: Ἡ συμφωνία μας θὰ γίνη ἀντιστρόφως.

— Δηλαδή;

— Πρῶτα, θὰ μᾶς πῆς τὸ μυστικὸ κ' ὕστερα θ' ἀφήσουν με λεύθερη τὴν συντροφισσα σου.

— Τότε πάρτε χαρτὶ καὶ μολύβι. Θὰ σᾶς ὑπαγορεύσω τὴ συνταγὴ τῶν χημικῶν στοιχείων...

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀγνωστού παίρνει τώρα εἰρωνικὸ τόνο:

— Ποὺ σίγουρα θὰ εἶναι... ψεύτικη!

Καὶ συνεχίζει ἀμέσως:

— Μὲ τὸ τηλέφωνο δὲν γίνονται αὐτὲς οἱ δουλειές, παιδί μου. Καὶ εἶσαι πολὺ ἀφελὴς ἂν νομίζης πῶς θὰ μπόρῃς ἐσὺ νὰ κοροιδέψης ἐμένα...

Ὁ Ἄρης τὸν ρωτᾷ ψυχρά:

— Εἶσαι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μαύρη μάσκα ποὺ χτύπησες στὸ κεφάλι μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ σου;

— Ναί!

— Ὁ ἴδιος ποὺ πρὶν τρεῖς μέρες ἦρθες στὸ σπίτι μας μεσάνυχτα. Καὶ μὲ ξανακτύπησες στὸ κεφάλι;

— Ναί, σοῦ εἶπα!

— Εἰς' ἐσὺ ποὺ σ' ἔστειλα στὴ Σαχάρα. Καὶ ποὺ λυπήθηκα καὶ σὲ ξαναγύρισα ἀμέσως;

— Ναί!

— Καὶ ἡ Δανάη πῶς ἔπεσε στὰ χεῖρά σου;

— Γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Ἐρημο, παραμόνεψα ἀπ' ἔξω γιὰ νὰ ξαναμπῶ στὸ σπίτι σας. Μὰ σὰν φάνηκαν οἱ Ἀστυνομικοί, δὲν παρουσιάστηκα...

»Ἔτσι, εἶδα τὴ συντροφισσά σου νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ ἔξω φρενῶν ἐναντίον σου. Καὶ φυσικὰ κατὰφερα νὰ τὴν παρασύρω... Ἄν δὲν τὸ εἶχα κάνει αὐτό, δὲν θὰ μποροῦσα, αὐτὴ τὴ στιγμή, νὰ σ' ἐκδιᾶζω!

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΑΝΕΥ ΟΡΩΝ

Ὁ μικρὸς Φαντομάς τὸν θαυμάζει:

— Εἶσαι ὁ πιὸ εἰλικρινὴς ἀπ' ὅσους παλιανθρώπους ἔχω γνωρίσει στὴ ζωὴ μου! τοῦ λέει.

Καὶ προχωρεῖ:

— Λέγε λοιπόν: Μὲ ποῖον τρόπο θέλεις νὰ πληροφορηθῇς τὸ μυστικὸ μου; Ἀφοῦ μὲ τὸ τηλέφωνο δὲν σ' ἀρέσει.

Ὁ Ἀγνωστος ἔχει τὴν ἀπάντησι ἔτοιμη:

— Θὰ ρθῇς ἀμέσως νὰ μὲ συναντήσης ἐκεῖ ποὺ θὰ σοῦ πῶ. Καὶ θὰ μείνης αἰχμάλωτός μου μέχρι τὴ στιγμή ποὺ θὰ δοκιμάσω τὴ συνταγὴ ποὺ θὰ μοῦ δώσης. Ἄν, φυσικά, ἀποδειχτῇ σωστή. Ἀλλοιῶς κ' ἐσὺ κ' ἡ Δανάη σου θά...

— Νὰ λείπουν οἱ ἀπειλές!

τοῦ κάνει ὁ Ἄρης. Εἶμαι πρόθυμος νὰ ῥθῶ καὶ νὰ σὲ συναντήσω ὅπου μοῦ πῆς. Ἐλπίζω πῶς, ἂν ὅλα πᾶνε καλὰ, θὰ κρατήσης κ' ἐσὺ τὸ λόγου σου: Ὁὰ λευθερώσης τὴ συντροφισσά μου !

Ὁ Ἄγνωστος τοῦ τὸ ξεκόβει :

— Ὅρους δὲν δέχομαι ἀπὸ κανέναν. Πολὺ περισσότερο ἀπ' ἕναν τιποτένιο σὰν κ' ἐσένα ! Ὁὰ μοῦ πῆς τὸ μυστικὸ τῆς ἐφευρέσεως. Ὁὰ τὴ δοκιμάσω πρῶτα. Κι ἂν πετύχη, τότε θὰ σκεφτῶ ἂν θ' ἀφήσω λεύθερο τὸ Κορίτσι. Κατὰ τὸ κέφι ποὺ θάχω !

Ὁ μικρὸς Φαντομάς δαγκώνεται :

— Ὅλα τὰ καταλαβαίνω ! τοῦ λέει. Μονάχα ἕνα ἐξήγησέ μου: Γιατὶ εἶμαι «τιποτένιος»;

Ὁ μυστηριώδης Ἄνθρωπος καγχάζει ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος :

— Χά, χά, χά! Καὶ τὸ ρωτᾷς; τοῦ κάνει. Ἄν δὲν ἦσουν τιποτένιος, δὲν θὰ δεχόσουν νὰ θυσιάσης τὸ μυστικὸ σου γιὰ μιὰ γυναῖκα! Οἱ πραγματικοὶ ἄντρες δὲν ὑποκύπτουν στοὺς ἐκβιασμούς. Χά, χά, χά!

Ὁ Ἄρης κοντεύει νὰ ματώσῃ τὰ χεῖλια τοῦ ἀπὸ τὸ δάγκωμα ποὺ τοὺς κάνει. Πρῶτὴ φορὰ στὴ ζωὴ του συναντᾷ τέτοιο θράσος! Τέτοια ἀναίδεια καὶ παληανθρωπιά !

Ὅμως τί μπορεῖ νὰ κἀνῃ ; Ἡ πολυαγαπημένη του Δανάη βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ ἀπαίσιου Κακούργου. Καὶ γι' αὐτὴν εἶναι ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ ὄχι μονάχα τὸ «μυστικόν», μὰ καὶ

τὴ ζωὴ του ἀκόμα.

Ἔτσι, ἀποφεύγοντας ν' ἀποκριθῇ στὰ τόσο προσβλητικὰ του λόγια, τὸν ρωτᾷ ψυχρά :

— Λέγε λοιπόν: Ποῦ θέλεις νὰ σὲ συναντήσω; Καὶ νᾶσαι βέβαιος πῶς θὰ ἔρθω ἀμέσως. Πολλὰς φορὰς κ' ἐμεῖς οἱ «τιποτένιοι» κρατᾶμε τὸ λόγο μας !

Ὁ Ἄγνωστος τοῦ ἀποκρίνεται :

— Ἀπόψε, ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα, θὰ πάρῃς τὴ μεγάλη λεωφόρο Βέρχανι καὶ θὰ προχωρῇς πεζός, ἄκρη - ἄκρη, στὸ πεζοδρόμιο.

» Σὲ μιὰ στιγμή θὰ σταματήσης πλάι σου ἕνα μαῦρο σθῆ-στὸ αὐτοκίνητο. Μὲ τὸν ὁδηγὸ καὶ δυὸ ἀκόμη ἄνδρες στὰ πίσω καθίσματα.

» Ὁ σωφὲρ θὰ σὲ ρωτήσῃ: «Σοῦ ἀρέσει ἡ πεζοπορία, παιδί μου;»

» Κ' ἐσὺ πρέπει νὰ τοῦ ἀποκριθῇς.

— «Ὁχι, κύριε! Ἀλλὰ περπατῶ γιὰ τὰ δυναμώσω τοὺς μῦς τῶν ποδαριῶν μου!»

» Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ σύνθημα ἀναγνώρισεως.

» Τότε οἱ δυὸ ἄνδρες θ' ἀνοίξουν τὴν πόρτα καί...

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ τί πρόκειται νὰ ἐπακολουθήσῃ!

ΣΤΟ ΜΑΤΙ ΚΑΙ ΣΤΟ ΧΕΡΙ

Ὁ Ἄρης ἀκουμπᾷ τὸ ἀκουστικὸ στὴ συσκευή. Τὸ πρῶτό του εἶναι ὠχρὸ σὰν τοῦ πεθαμένου. Ὁ Φαντεκὲξ τὸν κυττάζει παραξευμενός :

— Μὰ ποιοὺς ἦταν αὐτὸς ὁ

Τὰ κακὰ προαισθήματα πού βασανίζουν τὸν Ἀρη, δὲν ἀργοῦν νὰ ἐπαληθεύσουν:

Ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα, τῆς τρίτης ἡμέρας, τὸ τηλέφωνό του κουδουνίζει: — Νντρίννν!... Νντρίννν!...

πολυλογᾷς. Τί σοῦλεγε τόση ὥρα; Μεγάλη εὐκοιλιότητα τῆς γλώσσας εἶχε, ἀδερφοῦλη μου! Χί, χί, χί!

Ὁ μικρὸς Φαντομάς μур-μουρίζει:

— Αὐτὸς μὲ τὴ μάσκα καὶ τὸ ψηλὸ καπέλο πού μὲ χτύπησε κάτω στὸ «Κελλὶ τοῦ Θανάτου» τῆς βίλλας τῶν Κατασκόπων! Αὐτὸς πού ἦρθε προχθὲς τὰ μεσάνυχτα ἐδῶ. Καὶ μὲ ξαναχτύπησε στὸ κεφάλι μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του...

— Καλὸς ἀνθρωπάκος! κάνει ὁ κοντόχοντρος Κεφάλας.

Φαίνεται πῶς μᾶς συμπάθησε ἐκ πρώτης ὀψεως. Τὸ ὁποῖον θὰ θέλῃ νὰ συνάψουμε οἰκογενειακὲς σχέσεις! Θὰ τοῦ ἄρρεσε ἡ... κουτουλιά μου! Μὰ πῶς γύρισε ἀπὸ τὴν ἔρημη Ζαχάρα;

— Τὸν λυπήθηκα. Τὸν γύρισα ἐγὼ γρήγορα πίσω. (*)

Ὁ Φαντεκέξ, ὕστερ' ἀπὸ μικρὸ συλλογισμό, μурμουρίζει:

— Ὅμως σὰν ὑποπτο δὲν εἶναι λιγάκι; Θές, ἀδερφοῦλη

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος ἀριθ. 7.

μου νάχη δάλη στο μάτι την
«Όμορφοκούκλα» μας; Χί χί,
χί!

— «Ό Άρης κουνάει θλιμμένα
τὸ κεφάλι του:»

— Τὴ Δανάη τὴν ἔχει δάλει
στο χέρι! μурμουρίζει ἀνα-
στενάζοντας.

— Πῶς; κάνει ὁ Τζωννυζών.
Καὶ τὰ μάτια του γουρλώνουν
σὰν ζυμάρια γιὰ λουκουμάδες
ποῦ πέφτει σὲ καφτὸ σουσαμό-
λαδο!

— Δηλαδὴς τὸ Κορίτσι μας
ἀριστοκράτεψε! Θὰ γίνη τώρα
κυρία Ψηλοκαπελάτου! Κ' εἴ-
ναι καὶ ὁμορφονεῖος, ὁ ἄτιμος!

— «Ό Άρης μένει γιὰ λίγες
στιγμὲς θυθισμένος σὲ συλλο-
γισμούς... Τέλος τὰ μάτια του
φωτίζονται ἀπὸ μιὰ παράξενη
λάμψη. Σὰν κάποια σωτήρια ἰ-
δέα νὰ θρονιάστηκε μέσα στο
κεφάλι του.

— Φαντεκέξ! τοῦ κάνει.

— Τί τρέχει;

— Ἀπόψε, λίγο πρὶν τὰ
μεσάνυχτα, θὰ φύγω...

— Ὡρα καλὴ στὴν πρύμνη
σου κι ἀγέρα στὰ πανιά σου!

— Στις δώδεκα ἀκριβῶς θὰ
πρέπη νὰ βρίσκομαι στὴν ἀρχὴ
τῆς λεωφόρου Βέρχαν...

— Καὶ τῶρα μιὰ σκασίλα!

— «Υστερα θ' ἀρχίσω νὰ
προχωρῶ, ἄκρη - ἄκρη στοῦ πε-
ζοδρόμιο...

— Ἐν τάξει. Πρόσεξε μόνο
μὴν παραπατήσης καί... πέ-
σης!

— Σ' ἓνα σημεῖο τοῦ δρό-
μου θὰ σταματήσῃ πλάϊ μου ἕ-
να μαῦρο σθηστὸ αὐτοκίνητο.

— Καλύτερα. Νὰ γλυτώσῃς
κι ἀπ' τὸν ποδαρόδρομο!

— Ὁ μικρὸς Φαντομάς συνεχί-

ζει σὰ νὰ μὴν τὸ νάκούει:

— Μέσα στοῦ αὐτοκίνητο αὐ-
τό, ἐκτὸς ἀπ' τὸν ὁδηγὸ, θὰ
βρίσκονται καὶ δυὸ ἄλλοι ἄν-
δρες στοῦ πίσω κάθισμα.

— Κ' ἓνας ἐσύ, θὰ γίνετε...
τέσσερες!

— Ὁ ὁδηγὸς θὰ μὲ ρωτήσῃ:
«Σοῦ ἀρέσει ἡ πεζοπορία, παι-
δί μου;»

— Κύττα μὴν τοῦ πῆς πῶς
σοῦ ἀρέσει!

— Ἐγὼ πρέπει νὰ τοῦ πῶ:
«Όχι, κύριε! Ἀλλὰ περπατῶ
γιὰ νὰ δυναμώσω τοὺς μῦς τῶν
ποδαριῶν μου!»

— Ὁ Φαντεκέξ ἐξανίσταται:

— Ἔτσι κι αὐτός, ἀντὶ νὰ
σὲ πάρῃ μέσα, θὰ σοῦ πῇ:
«Τότες τράβα ποδαροδρομικά,
κορόϊδο!» Καὶ δὲν θάχῃ ἄδι-
κο!

— Ὁ Άρης τοῦ ἐξηγεῖ:

— Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ σύνθη-
μα ἀναγνωρίσεως. Ἄκου λοι-
πὸν καὶ δούλωσε τὸ στόμα σου.
Ἄν δὲν θέλῃς νὰ στοῦ δουλῶσω
ἐγὼ μὲ καμμιὰ γροθιά!

— Ὁ Τζωννυζών θυμῶναι:

— Ἄν γουστάρῃς νὰ μιλάς
«μονότερμα», τότες δούλωστο
πρῶτος τοῦ λόγου σου. Καθότι
δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι ν' ἀκούσω
παραμιλητό σου!

— Ὁ μικρὸς Φαντομάς ἀγρι-
εύει:

— Οὔτε κ' ἐγὼ ἔχω καμμιὰ
διάθεσι νὰ στὰ λέω. Ὅμως
πρέπει νὰ τ' ἀκούσῃς γιὰ νὰ
τὰ ξέρῃς. Ἐκεῖ ποῦ θὰ πάω,
γιὰ νὰ σώσω τὴ Δανάη, δὲν ξέ-
ρω τί μπορεῖ νὰ μοῦ συμβῇ.
Ἄν λοιπὸν δῇς πῶς ἐργῶ, θὰ
τρέξῃς νὰ εἰδοποιήσῃς τὴν Ἀ-
στυνομία.

— Καὶ ποῦ νὰ τοὺς φέρω

τούς Πολισμάνους; Σάμπως θὰ ξέρω πού θὰ βρίσκεσαι;

— Γιατί δὲν θὰ ξέρης; ρωτάει ἀφηρημένος ὁ Ἄρης.

— Καθότι μόλις μπουκάρης μέσα στὴ μαύρη αὐτοκίνητάραι καὶ φύγετε, θὰ σὰς χάσω! Τοῦ λόγου μου, γλέπεις, δὲν ἔχω πάλιν μου οὔτε μηχανή, οὔτε ρόδες, οὔτε... ἀριθμὸ κυκλοφορίας!

Ὁ Νέος βρίσκει σωστὴ τὴ σκέψι του :

— Δίκη ἔχεις... Τότε πρέπει νὰ κάνης αὐτὸ πού θὰ σοῦ πῶ.

Ο ΦΑΝΤΕΚΕΣ ΑΝΗΣΥΧΕΙ

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ μὲ λίγα λόγια ἓνα πολὺ ἔξυπνο σχέδιο :

— Ἐσύ θὰ πρέπη νὰ μὲ ἀκολουθεῖς σὲ ἀπόστασι, τουλάχιστον πεντακόσια μέτρα.

— Μάλιστα.

— Ὅταν λοιπόν, θὰ ᾄδῃς νᾶρχεται τὸ μαῦρο σθηστὸ αὐτοκίνητο, θὰ σταθῇς μπροστὰ γιὰ νὰ τὸ ἀναγκάσης νὰ σταματήσει...

Ὁ «Κεφάλας» ἀνατριχιάζει :

— Κι ἂν δὲν σταματήσει ; Ποιὸς θὰ μὲ μαζεύη ὕστερις ἐμένα, ἀπὸ κάτω, μὲ τό... κουτάλακι τοῦ γλυκοῦ;

— Θὰ σταματήσουν. Μὴ φοβάσαι. Εἶναι κακοποιοὶ πού κυκλοφοροῦν λαθραία καὶ μὲ σθηστὰ φανάρια. Δὲν τοὺς συμφέρει νὰ ματώσουν τὶς ρόδες τοῦ αὐτοκινήτου τους.

Ὁ Φαντεκέξ κουνάει τὸ κεφάλι του :

— Οἱ ρόδες ξεπλένονται, ἀδερφοῦλη μου. Ἐγὼ τί γίνομαι! Τὸ λοιπόν: γιὰ προχωρήσε πάρα κάτω.

Ὁ Ἄρης συνεχίζει :

— Ἔτσι, μόλις σταματήσουνε θὰ τοὺς παρακαλέσης νὰ σὲ πάνε στὸ σπῖτι σου, πού τάχα βρίσκεται σὲ ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπὸ ῥεῖνη πού προχωρεῖ τὸ αὐτοκίνητό τους...

— Τὸ ὅποιον, θὰ μὲ στείλουνε ἀμέσως στό... διάβολο!

— Αὐτὸ θέλω κ' ἐγώ!

— Μωρὲ μπράβο! Καλὸς φίλος εἶσαι καὶ λόγου σου. Καλὰ καὶ σώνει, δηλαδῆς, νὰ πάω στὸν... «Ἐξω ἀπ' ἐδῶ»!

— Μὰ ἄκουσέ με, λοιπόν, καὶ θὰ καταλάβῃς.

— Λέγε...

— Μόλις σὲ στείλουν στὸ διάβολο, ἐσύ θὰ κάνης πὼς φεύγεις...

— Πὼς παγαίνω, δηλαδῆς, ἐκεῖ πού μὲ στείλανε...

— Ἔστω... Κι αὐτοὶ θὰ ξαναβάλουνε μπροστὰ τὴ μηχανὴ τοῦ ἀμαξιτοῦ, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ δρόμο τους ψάχνοντας γιὰ νὰ βροῦν ἐμένα. Μὲ παρακολουθεῖς;

— Σὲ περικολουθῶ !

— Ἔτσι, στὸ διάστημα αὐτό, θὰ βρῇς ἐσὺ τὴν εὐκαιρίαν νὰ «κολλήσης» σὰν στρεῖδι πίσω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητό τους. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὅχι μονάχα θὰ παρακολουθήσης, λίγο πιὸ κάτω τὴν ἀπαγωγὴ μου, μὰ θὰ μπορέσης νὰ φθάσης καὶ μέχρι τὸ μέρος πού θὰ μὲ πάνε...

— Ἐν τάξει! κάνει ὁ Φαντεκέξ. Φίνο τὸ κόλπο σου. Βάρδα μόνο μήπως δὲν φρενάρουν

τὸ ἀμάξι πὺν θὰ τρέχη κατὰ πάνω μου! Ὅπότες, θὰ σὲ δά-
λω, ἀδερφοῦλή μου, νὰ μὲ πλε-
ρώσης γιὰ... καινούργιον! Ἄμ'
παίζουμε λές;!

... ..

Δώδεκα παρὰ τέταρτο ξεκι-
νάει πρῶτος ὁ Ἄρης.

Ὅμως πρὶν φύγη, σκαλίζει
γιὰ λίγο τὰ σύνεργά του. Καὶ
κᾶτι πέρνει μέσ' ἀπ' αὐτά. Τὸ
κρύβει στὸν κόρφο του.

— Ἐγὼ πηγαίνω τώρα!
λέει στὸν Φαντεκέξ.

— Στὸ καλὸ καὶ καλὴ ἀντά-
μωσι στὸν... Ἄλλσ Κόσμο!

— Ἐσὺ θὰ ξεκινήσης, ἀπὸ
ἐδῶ, ὅστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά.
Θὰ μὲ ἀκολουθήσης — ὅπως
εἴπαμε — κρατώντας μιὰ ἀπό-
στασι ὡς πεντακόσια μέτρα.
Μὲ παρακολουθεῖς;

Ὁ «Κεφάλας» ἀγανακτεῖ :

— Ἐπὶ τέλους! Μυστικὸς
ἀστυνομικὸς εἶμαι γιὰ νὰ σὲ
περικολουθῶ; Ἄει, παράταμε,
χριστιανέ μου !

ΣΥΝΘΗΜΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΥΝΘΗΜΑ

Καὶ τὸ σχέδιο ἐφαρμόζεται
— στὴν ἀρχὴ τουλάχιστον —
ὅπως ἀκριβῶς τὸ εἶχε κατα-
στρώσει ὁ Ἄρης.

Ἐκεῖνος προχωρεῖ μπροστὰ
στὴ λεωφόρο Βέρχαν. Ὁ φίλος
του τὸν ἀκολουθεῖ στὴν κανονι-
σμένη ἀπόστασι.

Ἔτσι, πρῶτος ὁ Φαντεκέξ ἀ-
κούει σὲ μιὰ στιγμή καὶ ξεχω-
ρίζει ἀπὸ μακριά, τὸ μαῦρο
σέηστὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἔρχεται
κατὰ πάνω του. Κάνει νὰ στα-

θῇ στὴ μέση τοῦ δρόμου γιὰ
νὰ τοῦ γνέψη νὰ σταματήσῃ...

Ὅμως ἀπὸ τὸ θόρυβο τῆς
μηχανῆς του καταλαβαίνει πὺς
τρέχει μὲ μεγάλη ταχύτητα.
Καὶ δειλιάζει !

Ἔτσι, μ' ἓνα πήδημα, δρί-
σκεται στὸ δεξι πεζοδρόμιο.
Προχωρεῖ ἀργὰ καὶ ἄκρη - ἄ-
κρη!

Καὶ νά:

Τὸ ἀμάξι τῶν Κακοποιῶν,
φρενάρει ἀπότομα πλάϊ του.

Ὁ Τζωνυτζῶν σταματᾷ ἀ-
νήσυχος :

— Τί τρέχει, ρέ κύριε; ρω-
τάει ἀφηρημένος.

Ὁ σωφφὲρ βγάζει ἔξω ἀπὸ
τὸ ἀνοικτὸ παραθυράκι τοῦ
αὐτοκινήτου τὸ κεφάλι του :

— «Σοῦ ἀρέσει ἡ πεζοπο-
ρία, παιδί μου;» τὸν ρωτᾷ.

Ὁ κοντόχοντρος Κεφάλας
ποῦ ἔχει ξεχάσει τὸ σύνθημα
καὶ παρασύνημα, τοῦ ἀποκρί-
νεται:

— Κάθε ἄλλο, ἀδερφοῦλή
μου! Ἀπὸ τὴν ποδαροδρομία.
προτιμῶ τὴν... καβαλλοδρομία.
Ἄμέ; Καρόϊδο εἶμαι;

Οἱ Κακοποιοὶ ποὺ ἀναζητοῦ-
σαν τὸν Ἄρη, χωρὶς νὰ τὸν
γνωρίζουν, νόμισαν στὴν ἀρ-
χὴ πὺς ἦταν ὁ κοντόχοντρος
Κεφάλας ποὺ συνάντησαν νὰ
δαδίζη, ἄκρη - ἄκρη στὸ πε-
ζοδρόμιο. Ὅμως ἀπὸ τὴν ἀ-
πάντησι ποὺ ἔδωσε στὴ συνθη-
ματικὴ ἐρώτησί τους, κατάλα-
βαν πὺς εἶχαν κάνει λάθος...

Ὁ Φαντεκέξ τοὺς θερμοπαρα-
καλαίει τώρα:

— Πάρτε με μαζί σας, δρὲ
παιδιά... Κάντε στροφὴ καὶ
γυρίστε, μπρὸς - πίσω, νὰ μὲ

πάτε στο σπίτι μου. Φτωχαδάκι τυγχάνω ό φουκαράς. "Αν είχα λεφτά θαπαιρνα ταξί... Μά λέω μέσα μου: γιατίς να παγαίνω ποδοδρομικώς. Μπορεί να βρεθθί καθ' όδός κανένα κορόιδο να με πάρη στ' άμάξι-του.

— Βρέ δέν πās στο διαβολο! του κάνει ό σωφφέρ.

— Αυτό θέλω κ' έγώ! μουρμουρίζει.

Καί καθώς τό αυτοκίνητο ξεκινάει άργά γιά να συνεχίση την πορεία του, άναζητώντας τόν "Αρη, ό Φαντεκεξ βρίσκει

την εύκαιρία: Καί κολλάει σάν στρείδι πίσω από τό μαύρο σθηστό άμάξι!

.....

Λίγο πιό πέρα ό Κακοποιός πού όδηγεί τό αυτοκίνητο, φρενάρει πλάϊ στόν μικρό Φαντομά πού βαδίζει, άκρη - άκρη, στο πεζοδρόμιο της λεωφόρου Βέρχαν...

— «Σου άρέσει ή πεζοπορία, παιδί μου;» τόν ρωτάει κι αυτόν.

Ό "Αρης τού άποκρίνεται ά-

Δυό μυστηριώδεις "Αγνωστοί με μāsκες, προσπαθούν να διαρρήξουν την είσοδο του μεγάλου καταστήματος γυναικείας Μόδας. Στη βιτρίνα του φαντάζει μιά πανέμορφη Κούκλα.

μέσως με τὸ παρασύνθημα :

— «Όχι, κύριε. Ἀλλὰ περπατῶ γιὰ νὰ δυναμώσω τοὺς μῦς τῶν ποδαριῶν μου!»

ΕΚΟΥΣΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

Οἱ δυὸ ἄνδρες ποὺ κάθονται στὸ πίσω κάθισμα, ἀνοίγουν ἀμέσως τὴν πόρτα :

— Περάστε μέσα! τοῦ λένε.

Ὁ μικρὸς Φαντομάς μπαίνει, με θάρρος στὸ αὐτοκίνητο. Κάθεται ἀνάμεσά τους:

— Εἶμαι στὴ διάθεσί σας! τοὺς δηλώνει ὑποτακτικά.

Ἐκεῖνοι ἐκτελοῦν ἀμέσως τὴ διαταγὴ ποὺ εἶχαν πάρει ἀπὸ τὸν μυστηριώδη Ἀρχηγό τους :

Ὁ ἕνας τοῦ περνάει γρήγορα χειροπέδες. Ὁ ἄλλος, βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του δυὸ μαῦρα μανητλία. Μὲ τὸ ἓνα τοῦ δένει τὰ μᾶτια. Μὲ τὸ ἄλλο τοῦ φιμώνει τὸ στόμα.

Ὁ Νέος εἶναι ἀνίκανος πιά ν' ἀντιδράσῃ. Οὔτε νὰ κουνηθῇ μπορεῖ, οὔτε νὰ ᾄδῃ, μὰ οὔτε νὰ φωνάξῃ, ζητώντας βοήθεια...

Καὶ τὸ αὐτοκίνητο τῶν Κακοποιῶν, με σθησμένα πάντα φῶτα, ξεκινάει. Συνεχίζει τὴν πορεία πρὸς τὴν ἄγνωστη κατεύθυνσί του.

Ὁ Φαντεκές, γαντζωμένος γερά πίσω ἀπὸ τ' ἄμάξι αὐτό, γυρίζει τὸ στόμα πρὸς τὸν κόρφο του. Καὶ ψιθυρίζει στὸ μικροσκοπικὸ τετραπέρατο πιθηκόκι, ποὺ θρίσκειται κρυμμένο μόνιμα ἐκεῖ :

—Θὰ χορτάσουμε... καρροτσά-

δα σήμερις, Πιτισκοκάκι μου !

...

Ἦστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, πάνω - κάτω, τὸ μαῦρο αὐτοκίνητο σταματάει κάπου...

Ὁ Ἄρης, φυσικά, με τὰ δειμένα μᾶτια του, δὲν μπορεῖ νὰ ᾄδῃ ποῦ σταμάτησαν. Αὐτὸ ὅμως τὸ βλέπει ὁ Φαντεκές. Ποῦ πηδώντας σβέλτος — πρὶν ἀκόμη, καλὰ - καλὰ, σταμάτησῃ τὸ ἄμάξι — προφθαίνει καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ κάποιο κοντινὸ περίπτερο...

Οἱ δυὸ ἀπὸ τοὺς Κακοποιούς, παίρνοντας ὅλες τὶς ἀπαραίτητες προφυλάξεις, σπρώχνουν τὸν μικρὸ Φαντομά στὴ μισάνοικτη πόρτα μιᾶς παληᾶς σκοτεινῆς μονοκατοικίας. Καὶ τὴν κλείνουν ἀμέσως πίσω τους ἀθόρυβα... Ὁ τρίτος — ὁ σωφὲρ — ξαναβάζει σὲ κίνησι τὸ ἄμάξι του. Καὶ χάνεται στὸ βάθος τοῦ δρόμου...

Ὁ Τζωνντζὼν σημειώνει στὸ ... μυαλό του τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ. Ἦστερα, ξαναγυρίζει πίσω ἀπὸ τὸ κλειστὸ περίπτερο, κάθεται σταυροπόδι κάτω. Κατασκοπεύει τὴν κλειστὴ πόρτα τῆς σκοτεινῆς μονοκατοικίας.

Σὲ μιὰ στιγμὴ παραμιλάει ψιθυριστὰ :

— Αὐτὴ τὴ φορὰ κι ὁ Μικροφαντομάς καὶ ἡ Ὁμορφοκούκλα, τὴν ἔχουν ἄσχημα, ἀδερφούλη μου! Οἱ μόνοι σίγουροι εἶμαστ' ἐγὼ κι ὁ Πιτισκοκάς μου, ζωὴ νᾶχουμε !

...

Περνάνε ἔτσι πολλές ὥρες...
 'Ο οὐρανός, πρὸς τὸ μέρος τῆς
 ἀνατολῆς ἔχει ἀρχίσει νὰ ροδι-
 ζῇ... Σὲ λίγο θὰ ξημερώσῃ!

Ξαφνικά, ἡ κλειστή πόρτα
 τοῦ παλαιοῦ σπιτιοῦ ἀνοίγει.
 Τὰ μάτια τοῦ Φαντεκέξ γουρλῶ-
 νουν σὰν δυὸ μικρὰ μπαλλόνια
 πού τὰ φουσᾶνε!

— 'Αμάσαν! ψιθυρίζει χα-
 μένα. Τῇ γλυτώσανε, τὰ θη-
 ριά!

Πραγματικά: Στὸ κατώφλι
 τῆς παρουσιάζονται ὁ 'Αρης
 καὶ ἡ Δανάη...

Η ΜΑΓΙΚΗ ΣΚΟΝΗ

Καὶ τώρα, ἄς γυρίσουμε λί-
 γο πίσω στὴν ἱστορία μας. Γιὰ
 νὰ παρακολουθήσουμε μὲ τὰ μά-
 τια καὶ τ' αὐτιά μας ὅσα
 διαδραματίστηκαν στὴ μυστη-
 ριώδη αὐτὴ μονοκατοικία. 'Απὸ
 τῇ στιγμή πού οἱ δυὸ Κακοποι-
 οὶ μαζί μὲ τὸν 'Αρη, μπήκαν
 στὴ κισάνοικτη πόρτα τῆς...

'Εμπρὸς λοιπόν: Μὲ τὴ φαν-
 τασία μας ἄς περάσουμε κ' ἐ-
 μεῖς μέσα...

Τὰ μπροστινὰ παράθυρα τοῦ
 σπιτιοῦ εἶναι θεοσκότεινα. 'Ο-
 μως στὸ βάθος τοῦ δρῖσκεται
 μιὰ αἴθουσα φωτισμένη. Σὲ
 κάποια γωνιά τῆς εἶναι ἓνα με-
 γάλον μπαούλο...

Οἱ δυὸ ἀπαγωγεῖς, σπρώ-
 χοντας θάνασσα τὸν 'Αρη, τὸν
 μπάζουν μέσα σ' αὐτή.

Μιὰ γνώριμη φωνὴ τὸν ὑπο-
 δέχεται καυχᾶζοντας:

— Καλῶς τὸν ψευτοπαλικα-
 ρά μας! Χά, χά, χά!

Εἶναι ὁ 'Αγνώστος πού τοῦ

εἶχε τηλεφωνήσει. 'Ο ἴδιος πού
 τὸν εἶχε κτυπήσει δυὸ φορὲς
 στὸ κεφάλι μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πι-
 στολιοῦ του.

'Η φωνὴ του ξανακούγεται,
 σχεδὸν ἀμέσως, νὰ διατάξῃ
 τοὺς δυὸ ἀνθρώπους:

— Λύστε τοὺς τώρα τὰ μάτια,
 τὸ στόμα καὶ τὰ χέρια... Πρέ-
 πει νὰ βλέπῃ, νὰ μιλάῃ καὶ
 νὰ μπορῇ νὰ πιάνῃ, γιὰ νὰ μᾶς
 εἰτοιμάσῃ τὴ σπουδαία συνταγὴ
 του...

'Εκεῖνοι ξεκλειδώνουν ἀμέσως
 τὶς χειροπέδες. Καὶ λύνουν τὰ
 δυὸ μαύρα μαντήλια ἀπὸ τὰ
 μάτια καὶ τὸ στόμα του!

'Ο 'Αρης ρίχνει μιὰ περι-
 φρονητικὴ ματιά στὸν μυστη-
 ριώδη ἄνθρωπο πού ἀντικρῆζει
 τώρα μπροστά του:

— 'Ορίστε κύριε: τοῦ λέει
 ψυχρά. 'Εγὼ κράτησα τὸ λόγο
 μου καὶ ἦρθα. Περιμένω νὰ 'δῶ
 ἂν κ' ἐσὺ θὰ φανῇς...

'Ο 'Αγνώστος τὸν διακό-
 πτει:

— Νομίζω πὼς στὸ εἶπα
 καὶ στὸ τηλέφωνο: "Ὅρους δὲν
 δέχομαι ἀπὸ κανέναν. 'Εσὺ ἦρ-
 θες ἐδῶ γιὰτὶ φοβήθηκες! 'Ε-
 γὼ ὅμως δὲν φοβάμαι!

Καὶ προσθέτει μ' ἐνδιαφέ-
 ρον:

— 'Εμπρὸς λοιπόν: Πέσ'
 μου τὴν συνταγὴ τῆς ἐφευρέσε-
 ως πού σου ἐμπιστεύτηκε ὁ ἐ-
 τοιμοθάνατος 'Επιστήμονας.
 Αὐτὴν πού χρησιμοποίησες καὶ
 σ' ἐμένα!

— Νὰ σοῦ τὴν 'πῶ μονάχα;
 ρωτᾷ ὁ Νέος. 'Η καὶ νὰ τὴν
 πραγματοποιήσω ἐδῶ μπροστὰ
 στὰ μάτια σου;

— Νὰ κάνῃς τὸ δεύτερο πού

είπες! τὸν διατάζει ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Κακοποιῶν.

Ὁ Ἀρὴς δγάζει ἓνα κομμάτι χαρτί καὶ τοῦ τὸ προτείνει :

— Ὅριστε... Πρὶν ἀπ' ὅλα μοῦ χρειάζονται αὐτὰ τὰ χημικὰ στοιχεῖα... Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὰ φέρετε;

— Οἱ Φαρμακοποιοὶ κοιμούνται τέτοια ὥρα! μουρμουρίζει ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ἀγνωστοῦ Ἄνδρα.

— Πᾶρε τὴ συνταγὴ καὶ νὰ πᾶς νὰ ζυτνήσης μὲ τὶς κλωτσίεες ἓναν ἀπὸ δαύτους! τὸν διατάζει ὁ Ἀρχηγός.

Ἐκεῖνος ὑπακούει πρόθυμα...

Σὲ λίγο ξαναγυρίζει φέρνοντας ὅλ' αὐτὰ ποὺ ἦταν γραμμένα στὸ χαρτί.

Ὁ μικρὸς Φαντομὰς τ' ἀνακατεῦει μ' ἓναν πολὺ παράξενο τρόπο...

Τέλος ἀναφέρει στὸν Ἀρχικατάσκοπο.

— Ὅριστε. Αὐτὴ εἶναι ἡ τραγικὴ σκόνῃ ποὺ μπορεῖ νὰ ἐξαφανίσῃ ἓναν ἄνθρωπο. Καὶ νὰ τὸν μεταφέρῃ ἀκαριαίᾳ σὲ μικρὲς ἢ τεράστιες ἀποστάσεις! Θέλετε νὰ δοκιμάσουμε ; ρωτᾷ.

— Ναί! τοῦ κάνει ὁ Ἀγνωστος. Δοκίμασε πάνω στὸν ἑαυτοῦ σου.

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑ

Ὁ Ἀρὴς χαμογελάει :

— Δὲν εἶναι καθόλου ἐξυπνο ἀπὸ μέρους σου αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾷς! τοῦ λέει. Ἐκτὸς ἂν θέλῃς μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ νὰ ξεφύγω, μιὰ γιὰ πάντα, ἀπ' τὰ

χέρια σου!

— Χμμ! κάνει ὁ Ἀρχηγός, καταλαβαίνοντας τὴν γκάφα του. Τότε δοκίμασε σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀνθρώπους μου.

Ἐκεῖνοι ἐξανίστανται :

— Ποτέ! Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ δεχτοῦμε ποτέ!

— Σὰς διατάζω! φωνάζει ἑκείνος.

— Προτιμᾶμαι νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν Ὀργάνωσι! τοῦ ἀποκρίνονται. Δοκιμὴ πάνω μας, δὲν πρόκειται νὰ γίνη!

Ὁ μικρὸς Φαντομὰς ρωτᾷ τὸν Ἀγνωστο χαμογελῶντας εἰρωνικά:

— Θέλεις νὰ ξαναδοκιμάσω πάνω σ' ἐσένα, κύριε;

— Ὁχι! τοῦ κάνει κατηγορηματικά. Ἐχουμε δίκιο οἱ δυὸ ἄνθρωποι μου. Μπορεῖ ἐσὺ νὰ μᾶς ἐξαφανίσῃς καὶ νὰ μὴ μᾶς ξαναγυρίσης ποτέ!

— Τότε; ξαναρωτᾷ ὁ Ἀρὴς. Νὰ δοκιμάσουμε πάνω στὴ Δανάη. Πέσ' νὰ τὴν φέρουν ἐδῶ...

— Οὔτε σ' αὐτὴν! μουρμουρίζει ὁ ἀπαίσιος Ἀρχηγός. Εἶναι ἄρκετὰ ὁμορφὴ! Θάταν κρίμα νὰ τὴν χάσω!

Ὁ μικρὸς Φαντομὰς θρῖσκει τέλος μιὰ λύσι:

— Δὲν μένει ἄλλο παρά, γιὰ δοκιμὴ, νὰ ἐξαφανίσουμε ἓνα ζῶο. Ἐχετε κανένα σκυλί; Καμμία γάτα;

— Ἐχουμε μιὰ χελῶνα ἐξω στὸν κήπο! Σοῦ κάνει; ρωτᾷ ὁ Ἀρχικακούργος.

— Ἔστω. Φέρτε τὴν!

Οἱ δυὸ Ἄνδρες δγαίνουν ἀμέσως στὴν αὐλὴ τῆς παλῆας μονοκατοικίας. Ψάχνουνε γιὰ

λίγο. Τέλος ξαναγουρίζουν με τη χελώνα...

— Όμως ο Άρχηγός θέλει να κάνει τώρα με τα ίδια του τα χέρια το πείραμα.

— Πώς μπορεί να εξαφανιστεί; ρωτάει το Νέο.

Πρόθυμος εκείνος του προσφέρει τη σκόνη :

— Όρίστε: Θά πασπαλίσω, με λίγη απ' αυτήν, τη χελώνα. Ταυτόχρονα θά ψιθυρίζω το μέρος που θέλει να μεταφερθεί...

Ο νέος και ωραίος Άνδρας παίρνει στα δάκτυλά του μια μικρή ποσότητα από τη μαγική σκόνη. «Αλατίζει» με αυτήν τη χελώνα, μουρμουρίζοντας :

— Να βρεθί στην κορφή ενός ψηλού χιονισμένου δουνού...

Μά η χελώνα μένει άτάραχη στη θέση που βρίσκεται. Δεν εξαφανίζεται όπως, ο Άρης, είχε πει πως θα γίνει...

— Μ' έξηπάτισες! ούρλιάζει ο Άρχηγός, που σε μια στιγμή μέσα, έχει γίνει θεριό ανήμερο! Ψεύτικη είναι η συνταγή σου! Θά σε γδάρω ζωντανό!

Ο μικρός Φαντομάς θυμάται :

— "Α, ναι! Με συγχωρείς κύριε... Ξέχασα μια μικρή λεπτομέρεια. Γι' αυτό και το πείραμα δεν πετυχαίνει...

— Ποιά; Λέγε γρήγορα! μουγγρίζει ο μανιασμένος Κακούργος.

— Το φώς! του άποκρίνεται. Ο μακαρίτης Έπιστήμονας μου το είχε τονίσει αυτό: «Η εξαφάνισις ενός ανθρώπου, η ζώου πρέπει απαραίτητως να γίνεται στο σκοτάδι. Είτε ή-

μέρα είναι, είτε νύκτα! Σε άπολύτο σκοτάδι! Και μια άσημαντη άκτίνα φωτός, είναι ικανή να έμποδίσω την άύλοποίησι!

Ο ΑΡΧΙΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΥΠΟΚΥΠΤΕΙ

Ο Άρχηγός παίρνει πάλι λίγη σκόνη στα δάκτυλα. Ταυτόχρονα διατάζει τους ανθρώπους του:

— Κλείστε καλά τα παράθυρα και την πόρτα. Σβήστε το φώς και τα τσιγάρα σας!

"Ετσι και γίνεται...

Μά στο άπολύτο αυτό σκοτάδι που δημιουργείται τώρα μέσα στην αίθουσα ο Άρης βρίσκει την ευκαιρία να κάνει αυτό που θέλει...

Και νά: Ένώ ο Άρχικακούργος «άλατίζει» πάλι — με την ψεύτικη σκόνη — τη χελώνα για να εξαφανιστεί, εκείνος θγάζει από τον κόρφο του την πραγματική σκόνη που είχε πάρει μαζί του από το σπίτι. Και πετάει, από λίγη, πάνω στα σώματα των τριών κακοποιών, μουρμουρίζοντας :

— Να βρεθούνε κλεισμένοι μέσα σ' αυτό το μεγάλο μπαούλο! Να βρεθούνε κλεισμένοι μέσα σ' αυτό το μεγάλο μπαούλο...

Και το θαύμα γίνεται για δεύτερη φορά: Οί τρεις άνδρες χάνονται από τη σκοτεινή αίθουσα. Ο Άρης προφθαίνει και κλειδώνει το μπαούλο. Οί φωνές τους, τώρα άκούγονται ύπόκωφες μέσ' απ' αυτό:

— Άνοιξε γρήγορα! Άνοι-

Οἱ Διαρρηκτες μπαίνουν στο Κατάστημα. Καί παίρνοντας τήν Κούκλα, ἀπό τή βιτρίνα, τήν πλαγιάζουν πάνω στόν πάγκο. "Υστερα βάζουν σ' ἐνέργεια τὸ καταχθόνιο ἀνέδιδό τους.

ζε νά θυγείνε!

Ὁ μικρὸς Φαντομάς φέρνει τὰ χεῖλια του στὴν κλειδαρό-τρυπα τοῦ μπαούλου. Καὶ λέει στὸν Ἀρχηγό :

— Πέσ' μου ποῦ κρατᾷς φυλακισμένη τὴ Δανάη. Ἄν δὲν μοῦ πῆς, ἐκεῖ μέσα θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ πεθάνετε ἀπὸ ἀσφυξία...

— Ἀνοιξέ μας, σκύλε, γιατί θὰ τὸ σπᾶσουμε!

— Ἄν μπορούσατε, θὰ τὸ εἴχατε σπάσει...

Κ' ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐρώτησί του:

— Πέσ' μου ποῦ βρίσκεται ἡ Δανάη. Μονάχα ἂν λευθερώσω ἐκείνην, θὰ λευθερώσω κ' ἐσᾶς! Ἀλλοιῶς...

Ὁ Ἀρχικακοποιοὺς ἀρχίζει νὰ νοιώθῃ δύσκολη τὴν ἀναπνοή του μέσα στὸ κλειστὸ μπαούλο. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἄνθρωποι του. Ὁ λιγοστός ἀέρας ποῦ καταφέρει νὰ μπαίνει ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα, δὲν φθάνει γιὰ τρία πνευμόνια!

— Ἄμα σοῦ πῶ, θὰ μᾶς ἀνοίξης ἀμέσως; ρωτάει.

— Ὅχι! τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Ἄρης. Θὰ ἴδω, πρῶτα, ἂν μοῦ εἴπες ἀλήθεια. Κι ἂν βρῶ καὶ λευθερώσω τὸ Κορίτσι, τότε...

— Θ' ἀνοίξης τὸ μπαούλο; Ὁ μικρὸς Φαντομάς τὸν πληρώνει μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα :

— Δὲν ξέρω! τοῦ ἀποκρίνεται. Κατὰ τὸ κέφι μου! Ὅρους δὲν δέχομαι ἀπὸ κανέναν. Πολὺ περισσότερο ἀπ' ἓναν... «τιποτένιο» ὅσιν κ' ἐσένα!

Ὁ Ἀρχηγὸς νοιώθει τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ἀσφυξίας.

Καταλαβαίνει πῶς πρέπει νὰ κἀν γρήγορα :

— Ἀκουσε! τοῦ λέει. Θὰ θυγῇς ἔξω στὴν αὐλὴ. Ἀπ' ἐκεῖ θὰ θρῆς τὴ σκάλα ποῦ καταβαίνει στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ... Θὰ κατέβης καὶ θὰ προχωρήσης σ' ἓναν ἴσιο σκοτεινὸ διάδρομο... Στὸ τέλος τοῦ διαδρόμου αὐτοῦ βρίσκεται μιὰ καταπακτή. Τὸ καπάκι τῆς εἶναι τετράγωνο τσιμεντένιο μ' ἓναν μεγάλου χαλκᾶ στὴ μέση...

— Λοιπόν; κάνει μὲ χαρούμενη ἀγωνία ὁ Ἄρης.

— Τράβηξε, μὲ δύναμι, τὸ χαλκᾶ καὶ ἀναστήκωσε τὸ καπάκι. Ἀκούμπησέ το στὸ πλάι καὶ κατέβα στὴν καταπακτή. Βοήθησε τὴ συντρόφισσά σου ν' ἀνέβῃ. Ὑστερα ξαναθυγῇς κ' ἐσύ ἐπάνω... Καὶ γυρίστε ἀμέσως ἐδῶ νὰ ξεκλειδῶστε τὸ μπαούλο μας!

ΣΤΗΝ ΥΠΟΓΕΙΑ ΚΑΤΑΠΑΚΤΗ

Ὁ μικρὸς Φαντομάς θυγαίνει, σὰν τρελλὸς στὴν αὐλὴ. Καταβαίνει στὸ ὑπόγειο! Προχωρεῖ στὸ διάδρομο. Ψάχνοντας κάτω στὸ σκοτάδι βρίσκει τὸν μεγάλου χαλκᾶ. Ἀνασηκώνει τὸ καπάκι.

— Ἐδῶ εἶσαι, Δανάη; ρωτάει μὲ ἀγωνία.

Ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς ὁμορφῆς Κοπέλλας ἀκούγεται ἀδύναμη ἀπὸ κάτω:

— Ἀρη! Ἀρη μου!

Ὁ Νέος πηδάει ἀμέσως κάτω. Σηκώνει στὰ χέρια του τὸ ἀγαπημένο Κορίτσι. Τὸ βοηθάει νὰ θυγῇ ἔξω. Ὑστερα,

σκαρφαλώνοντας, δγαίνει κι αυτός επάνω.

Γρήγορα, αναβαίνοντας τα πέτρινα σκαλοπάτια, φθάνουν στον κήπο του σπιτιού. Ξαναμπαίνουν στη μεγάλη σκοτεινή αίθουσα...

Ο Άρης ανάβει πάλι το φῶς. Δείχνει στη Δανάη τὸ μεγάλο μπαούλο :

— Έδῶ μέσα τοὺς ἔχω κλείσει! τῆς λέει. Μονάχα ἐγὼ μπορῶ νὰ τοὺς βγάλω μέσ' ἀπ' αὐτό.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρχικακοποιοῦ ξανακούγεται τώρα παρακλητική :

— Βγάλε μας, καλὸ μου παιδί! Βγάλε μας καὶ δὲν θὰ σοὺ κάνουμε κακό!

Ο μικρὸς Φαντομὰς τὸν καθισχάζει :

— Κάνε ὑπομονή! Δὲν εἶμαι κακοῦργος, σὰν καὶ σένα, γιὰ νὰ σὰς ἀφήσω νὰ πεθάνετε μέσα ἐκεῖ... Θὰ σὰς βγάλω, μὰ ὄχι τώρα ἀμέσως. Πρέπει πρῶτα νὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ, κ' ἐγὼ καὶ ἡ συντρόφισσά μου. Σὲ παληανθρώπους σὰν κ' ἐσὰς, δὲν ἔχω καμμιά ἐμπιστοσύνη!

Ἀμέσως ἀρχίζει νὰ ψάχνει, δεξιὰ κι ἀριστερά, μέσα στὴν εὐρύχωρη αἶθουσα...

Δὲν βρίσκει ὅμως τίποτ' ἄλλο ὑποπτο ἐκτὸς ἀπὸ ἓναν ἀποσφαγισμένον φάκελλο... Παίρνει τὸ γράμμα καὶ τὸ κρύβει στὴν τσέπη του.

— Πᾶμε, Δανάη! τῆς λέει. Τὸ διαβάζουμε ἀργότερα. Τώρα πρέπει νὰ φύγουμε, ὅσο γίνεται πιὸ γρήγορα. Μπορεῖ, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, νὰ παρουσιαστοῦν κι ἄλλοι κακοποιοὶ

τῆς Ὁργανώσεώς τους. Καὶ τότε...

— Ἀνοίξε τὸ μπαούλο! ξανακούγεται ἱκετευτική ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Ο Ἄρης τὸν καθισχάζει φεύγοντας :

— Ἀργότερα, εἶπαμε! Κάνε ὑπομονή!

.....

Ὑστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς οἱ δύο Νέοι τραβᾶνε τὸ σύρτη τῆς ἐξώπορτας. Τὴν ἀνοίγουν ἀργά. Καὶ παρουσιάζονται στὸ κατώφλι τῆς...

ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

Εἶναι ἡ στιγμή πού — ὅπως εἶδαμε — τοὺς ἀντικρύζει ὁ κωμικοτραγικὸς Φαντεκέξ. Καὶ τὰ μεγάλα στρογγυλὰ μάτια του γουρλώνουν σὰν λουκουμάδες!

Ο Ἄρης καὶ ἡ Δανάη, πού δὲν τὸν ἔχουν ἰδεῖ, προχωροῦν βιαστικοὶ νὰ φύγουν...

Μὰ τὴ στιγμή πού περνᾶνε πλαῖ ἀπὸ τὸ περίπτερο, πού βρισκόταν κρυμμένος, ἀκούει τὴ βαρεῖα φωνὴ του :

— Ἔεε! Γιὰ πού τὸ βάλατε; Μπουκάλα θὰ μ' ἀφήσετε τοῦ λόγου μου;

Καὶ μ' ἓνα πήδημα, βρίσκειται χαρούμενος κοντὰ τους.

— Φίνα τὰ βολέψατε, καθὼς βλέπω! Τὸν «κανονίσате τὸν λεγάμενο πού τηλεφώνησε;

Ο Ἄρης τὸν τραβάει ἀπὸ τὸ μπράτσο:

— Πᾶμε, ἀνόντε! Δὲν εἶναι

τώρα ώρα για κουδέντες. Θα τὰ πούμε αργότερα...

“Ένα ταξί περνάει, τυχαία, πλάι τους. ‘Ο Φαντεκέξ τὸ σταματάει :

— Σωφὲρ εἰς’ ἐλεύθερος;

— Μάλιστα.

— Καλὰ κάνεις. ‘Ο Γάμος ἔχει σκοτούρες καὶ δάσανα !

Τὰ τρία Παιδιὰ μπαίνουν γρήγορα μέσα στὸ ἀμάξι.

— Πού θὰ πᾶμε; ρωτάει ὁ ὁδηγός.

‘Ο “Αρης τοῦ δίνει τὴ διεύθυνσι ἐνὸς ἄλλου προαστείου τοῦ Σικάγου. ‘Απ’ ἐκεῖ θὰ πάρουν δεύτερο ταξί γιὰ νὰ φθάσουν σπιτί τους. Θέλει — ἂν τοὺς εἶδε κανένας — νὰ μὴ μπορέση νὰ παρακαλουθήσῃ τὴν πορεία τους. Νὰ παραπλανηθῇ...

“Ὁμως ὁ Φαντεκέξ πού τὸν ἀκούει, ξεκαρδίζεται στὰ γέλια :

— Χί, χί, χί! Ξεκουτιάθηκες μωρὲ Μικροφαντομά; Αὐτὴ εἶναι ἡ διεύθυνσι τῆς οἰκίας τοῦ σπιτιοῦ μας; Χί, χί, χί!

‘Ο “Αρης τὸν κεραυνοβολεῖ μὲ μιὰ ἀγρία ματιά του, ψιθυρίζοντας :

— Σκασμός, ἡλίθιε!

Εὐτυχῶς πού ὁ Σωφὲρ δὲν φάνηκε ν’ ἀκουσε τὰ λόγια τοῦ κοντόχοντρου Κεφάλαι...

...

Τὸ ταξί φθάνει, σὲ λίγο, στὴν κεντρικὴ πλατεία τοῦ Προαστείου πού εἶχε πεῖ ὁ “Αρης. Οἱ τρεῖς σύντροφοι κατεβαίνουν.

— Τὸ ἀγῶι τὸ κερνάω τοῦ λόγου μου! κάνει ὁ Φαντεκέξ

Καὶ δγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του ἓνα μασουράκι χαρτονομίσματα, ρωτάει τὸ σωφφέρ.

— Τί σοῦ χρωστάω;

— Δυόμισυ δολλάρια!

— Πᾶρε δυὸ καὶ τά... ρέστα δικά σου! μурμουρίζει, σοβαρὰ — σοβαρά, ὁ Τζωννυτῶν.

‘Ο ταξιτζῆς κάνει νὰ διαμαρτυρηθῇ. Μὰ ὁ “Αρης προφθαίνει. Τοῦ δάζει στὸ χέρι ἄλλο ἓνα δολλάριο :

— Πήγαινε στὸ καλὸ, ἀγαπητέ μου. Χαζὸς εἶναι. Δὲν τὸν κατάλαβες;

ΣΤΟ ΚΑΖΑΝΙ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ !

Τὸ αὐτοκίνητο φεύγει. ‘Ενῶ ἡ Δανάη ρωτάει τὸν Φαντεκέξ: — ‘Αφοῦ ἤθελες νὰ πληρώσης τὸ ταξί, γιατί δὲν ἔδινες, στὸν ἄνθρωπο, τὰ σωστὰ λεπτά;

‘Ο κοντόχοντρος Κεφάλαις ἀποκρίνεται καμαρώνοντας :

— Καθότι τυγχάνω κουβαρντᾶς! Καί, τὸ ὁποῖον, ρέστα δὲν παίρνω ποτέ μου!

“Ὁμως, ξαφνικά, κάποιος σιγανὸς θόρυβος φθάνει στ’ αὐτιά του. Γυρίζουν — ταυτόχρονα κ’ οἱ δυὸ — πρὸς τὸ μέρος τοῦ “Αρη.

Τὸν βλέπουν νὰ ψιθυρίζη, σὰν ἀφηρημένους, κάτι.

— Τὴν προσευχή κάνεις, ἀδερφοῦλη μου; τὸν ρωτάει ὁ Τζωννυτῶν. Ποτές μου δὲν σὲ εἶχα ξανακούσει νὰ λὲς τά... «πατερὴμά» σου!

— Σισσ! τοῦ κάνει ἡ Δανάη. Καὶ πλησιάζοντας δάζει

αυτὶ στὰ ψιθυρίσματα τοῦ ἀγαπημένου της. Τὸν ἀκούει νὰ λέη:

— Νὰ δοῦνε ἀπὸ τὸ μπαούλο ποὺ δρίσκονται κλεισμένοι!

Τὰ λόγια του τ' ἀκούει καὶ ὁ Φαντεκέξ. Καὶ τὰ ἐπαναλαμβάνει κοροϊδευτικά, συμπληρώνοντας τα :

— Νὰ δοῦνε ἀπὸ τὸ μπαούλο ποὺ δρίσκονται κλεισμένοι, ἂν δὲν ἔχουνε... σκάσει μέσα ἐκεῖ!

Ὁ Ἄρης τώρα ψάχνει γιὰ κανένα ἄλλο ταξί ποὺ θὰ τοὺς μεταφέρει στὸ σπίτι.

Ἡ Δανάη τὸν ρωτᾷ :

— Μὰ γιατί τοὺς ξανάβγαλες ἀπὸ τὸ μπαούλο; Δὲν τοὺς ἄφηνες ἐκεῖ νὰ σκάσουνε. Νὰ ἡσυχάσουμε, μὰ γιὰ πάντα ἀπὸ αὐτούς!

— Αὐτὸ θὰ ἦταν μιὰ καθαρὴ δολοφονία! τῆς κάνει ψυχρὰ ὁ νεαρὸς Ἕλληνας.

Καὶ προσθέτει :

— Ποτὲ δὲν περίμενα πὼς θὰ μὲ συμβούλευες νὰ γίνω δολοφόνος!

Τ' ὁμορφο μελαχροινὸ Κορίτσι συναισθάνεται τὸ λάθος του:

— Δίκηο ἔχεις, Ἄρη... Μόνο, ἀπὸ 'δῶ καὶ πέρα, πρέπει νάχουμε τὸ νοῦ μας καὶ τὰ μάτια μας τέσσερα! Τώρα ποὺ ὁ Ἀρχικακούργος εἶναι λευθερός; θὰ ζητήσῃ νὰ μᾶς ἐκδικηθῇ! Πολὺ δύσκολα θὰ μπορέσουμε νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὰ χέρια του!

Ὁ Φαντεκέξ τῆς δίνει κουράγιο:

— Μὴ φοβοῦ, ὁμορφοκούκλα

μου! Ζήτημα «κουτουλιάς» εἶναι ἡ ὑπέβρεσις! Μιὰ νὰ τοῦ θαρῶσω καὶ θὰ πάῃ ὁλοζούπητος νὰ κἀνὴ μπλοῦμ σ' ἓνα καζάνι τῆς Κολάσεως!

Ἡ Δανάη κατὶ θυμᾶται ξαφνικά :

— Διάβασες ἐκεῖνο τὸ γράμμα, Ἄρη; ρωτᾷ τὸν σύντροφό της.

ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ἐκεῖνος — ποὺ τὸ εἶχε ξεχάσει — τὸ θυγαίνει ἀμέσως ἀπὸ τὴν τρέπη του. Τὸ ξεδιπλώνει... Τὸ διαβάζει βουβά...

Μὰ ὅσο προχωρεῖ στὸ περιεχόμενό του, τόσο τὰ μάτια του σκοτεινιάζουν... Τόσο τὸ πρόσωπό του χλωμιάζει.

Σὰν τὸ τελειώνει, δρίσκεται σὲ ἀπόγνωση :

— Παιδιά! κάνει στὴ Δανάη καὶ στὸν Φαντεκέξ.

— Τί τρέχει ;

— Πρὶν λίγες στιγμὲς λευθέρωσα — χωρὶς νὰ τὸ ξέρω — τρεῖς κακούργους !

Ἡ Νέα παραξενεύεται :

— Μὰ τώρα ἔμαθες πὼς ἦταν κακούργοι; Σαχλὸς εἶσαι, μὰ τὴν ἀλήθεια!

Ὁ Ἄρης ψιθυρίζει μὲ φρίκη :

— Τοὺς φανταζόμουν Κατασκόπους καὶ μικροκακοποιούς... Τώρα ὅμως ἔμαθα πὼς πρόκειται...

— Τί ;

— Πρόκειται νὰ τινάξουν στὸν ἀέρα τὴν πιὸ κεντρικὴ περιοχή τοῦ Σικάγου! Ἐκεῖ ποὺ δρίσκονται τὰ μεγαλειτέρα κτί-

Οι "Άγνωστοι" έχουν τελειώσει πιά την τρομερή αποστολή τους. Καί, βγαίνοντας με προφύλαξι στο δρόμο, κάνουν νά φύγουν...

"Όμως, την ίδια στιγμή...

ρια!

— Πότε ;

— 'Απόψε κιόλας! 'Απόψε τὰ μεσάνυχτα!

"Έχουν έτοιμη μιὰ μικρή ατομική δόμβα... Αύτην θά τοπρεστήσουν...

— Πού;

— Τò γράμμα δέν αναφέρει τίποτα. Αυτό θάναι τò μυστικό τους... Φυσικά σέ κάποιο επίκαιρο σημείο θά τήν κρύψουνε...

— Καί τώρα; Τί θά γίνη ;!
ρωτάει τρομοκρατημένη ή Δανάη.

"Ο Φαντεκέξ δείχνει την τρομερή κεφαλα του :

— Αυτή θά μάς βγάλη παλικάρια πάλι! μωρμουρίζει. Δυό — τρείς κουτουλιές της κι όλοι θά πέσουνε ν'όκ άουτ! Χί χί, χί !

"Ο "Αρης νοιώθει μεγάλη άπελπισία :

— "Εγώ φταίω! Λέει στη συντρόφισσά του. "Αν δέν τούς έδγαζα από τò μπαούλο, δέν θά...

— "Εγώ στο είπα! τού κάνει ή Νέα.

— Μοϋ τò είπες. 'Αλλά όταν

τούς είχα λευθερώσει πιά!

Και προσθέτει με ύφος απογνώσεως:

— «Αν δὲν μορέσουμε νὰ προλάβουμε τὸ κακὸ, ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα ἡ ἀτομικὴ δόμβα θὰ ἐκτραγῇ! Καὶ χιλιάδες ἀνθρώποι θὰ βροῦνε φρικτὸ θάνατο. Θὰ τιναχτοῦνε, κομματάκια - κομματάκια στὸν ἀέρα!

— Ἀμάν! κάνει ὁ Φαντεκέξ. Θὰ μᾶς βγῇ ἡ πίστι ἀνάποδα γιὰ νὰ τοὺς... συναρμολογήσουμε πάλι!

Ὅμως ἡ ὥρα δὲν εἶναι καθόλου κατάλληλη γιὰ ἀστεία...

Ὁ μικρὸς Φαντομάς δείχνει, μὲ τρόπο, σφιγμένη, τὴ γροθιά του στὸν ἀδιάρθρωτο Κεφάλαι. Τὸν φοβερίζει σιγὰ :

— Τὴ βλέπεις ;

— Τὴ βλέπω.

— Θέλεις νὰ τὴν ξαναδοκιμάσης ;

Ὁ Τζωννυτζὼν ὑποχωρεῖ ἀνήσυχος :

— Περιττόν! Νὰ μένη τό... βύσσινο!

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΠΟΥ ΝΑΥΑΓΕΙ

Καὶ ὁ Ἄρης καταστρώνει, γρήγορα - γρήγορα, ἓνα σχέδιο δράσεως. Τὸ ἐξηγεῖ στοὺς δυὸ συντρόφους του.

— Ἐχω ἐπάνω μου μερικὰ πρόχειρα σύνεργα γιὰ νὰ μεταμορφώσω τὸ πρόσωπό μου... Χρήματα ἔχω, ἐπίσης, γιὰ ν' ἀγοράσω ἓνα ἄλλο κουστούμι... Ἔτσι ἀγνώριστος, θὰ ξαναγυρίσω ἔξω ἀπὸ τὴν παλιὰ μονοκατοικία τῶν Κακούργων... Θὰ κατασκοπεύω κάθε κίνησή

τους... Κι ὅταν, πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, βγούμε με τὴ φοδερὴ δόμβα τους, θὰ τοὺς παρακολουθῶ... Θὰ δῶ ποῦ θὰ τὴν τοποθετήσουν. Καὶ θὰ μπορέσω νὰ τὴν ἐξουδετερώσω. Νὰ προλάβω τὴν ἐκρηξί της...

— Κ' ἐμεῖς τί θὰ κάνουμε ; ρωτᾷ ἀνήσυχη ἡ Δανάη.

— Θὰ δρισκόμαστε ἐκεῖ κοντά. Ἐγὼ θὰ παρακολουθῶ τοὺς Κακούργους, κ' ἐσεῖς θὰ παρακολουθεῖτε ἐμένα!

— Φίνα! κάνει ὁ Φαντεκέξ. Θ' ἀλληλοπαρακολουθηῖμαστε ! Τὸ ὅποιον θὰ σπάσουμε «δίσκο» με τὴν ψυχὴν μας! Χί, χί χί!

Ἡ Δανάη συμφωνεῖ :

— Βρίσκω καλὸ τὸ σχέδιό σου, Ἄρη. Ὅμως εἶσαι βέβαιος πὼς ἔχεις πάρει μαζί σου τὰ σύνεργα γιὰ νὰ μεταμορφώσης τὸ πρόσωπό σου;

— Μά... νομίζω ναί! κάνει ἐκεῖνος. Πάντα τὰ σέρνω πάνω μου στὴν κρυφὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ... Ἀλλὰ γιατί ρωτᾷς ;

— Γιατὶ πρὶν τέσσερες μέρες ποῦ δρισκόσουν χτυπημένος κι ἀναίσθητος στὸ σπίτι μας, ἐγὼ τάβγαλα καὶ τὰ καταχώντασα κάπου. Δὲν θυμάμαι ποῦ. Περιμέναμε, βλέπεις, τοὺς Ἀστυνομικοὺς νὰ κάνουν ἐρευνα. Δὲν μπορούσα ν' ἀφήσω πάνω σου τέτοια ὑποπτα στοιχεῖα... Δὲν ξέρω μόνο ἂν τὰ δρῆκες καὶ τὰ ξαναπῆρες! καταλήγει ἡ Νέα.

Ὁ Ἄρης τὴν κυττάζει χαμένα, ἐνὺ ταυτοχρόνα ψάχνεται :

— Ὅχι! μурμουρίζει. Οὐ-

τε τὰ βρήκα, οὔτε τὰ ξαναπῆ-
ρα, οὔτε καὶ βρίσκονται πάνω
μου !

— Καὶ τώρα; ρωτᾷ ἡ
Δανάη.

— Πρέπει ν' ἀγοράσω ἄλλα...
Εἶναι ἐπικίνδυνον ὅμως! Μπο-
ρεῖ νὰ μὲ ὑποψιαστούν...

Ὁ μικρὸς Φαντομάς ἀπομέ-
νει συλλογισμένος καὶ ἀναποφά-
σιστος...

Μὰ νά: Ἀπὸ τὴ δύσκολη θέ-
σι πού βρίσκεται, τὸν γράζει
ὁ Φαντεκές.

— Δηλαδή; Τί ἀκριβῶς θά-
κανες ἂν εἶχες τὰ σύνεργα γιὰ
νὰ μασκαρευτῆς;

— Θὰ μπορούσα νὰ παρακο-
λουθῶ τοὺς Κακούργους χω-
ρὶς νὰ μὲ ἀναγνωρίσουν...

— Ἐν τάξει! τοῦ κάνει ὁ
Κεφάλας. Αὐτὸ πού ζητᾷς εἶναι
ἀπλούστατον καὶ εὐκολῶδες νὰ
γίνῃ...

— Πάλι καμμὶὰ σάχλα θὰ
μᾶς 'πῇ ὁ σαχλὸς! κάνει τὸ
Κορίτσι.

Ὅμως ὁ Ἄρης ἔχει ἐμπιστο-
σύνη στὸν Φαντεκές. Πολλὲς
φορὲς ἡ ἀνοικονόμητη κούτρα
του, κατεβάζει περίφημες ἱ-
δέες.

— Σκέφτηκες τίποτα; τὸν
ρωτᾷ περίεργος.

— Ναί! Τὸ ζήτημα τῆς πε-
ρικολουθήσεως τῶν Κακουργά-
δων, τακτοποιεῖται διὰ δύο
τρόπων.

— Νὰ τοὺς ἀκούσουμε...

ΤΟ ΠΡΩΤΟ «ΣΧΕΔΙΟ» !

Ὁ Τζωννιτῶν τοῦ ἐξηγεῖ :

— Πρῶτον τὴν περικολούθη-

σι νὰ μὴν τὴν κάνης οὐτ' ἐσύ,
οὐτ' ἐγώ, οὔτε κανέναν μας...

— Ἀλλά;

— Νὰ τὴν κάνῃ ὁ... Πιτσι-
κόκος!

— Τὸ πιθηκάκι σου; φθυρί-
ζει παραξενομένη ἡ Δανάη.

— Μάλιστα. Καὶ νὰ τὸ 'δού-
νε, κανέναν δὲν πρόκειται νὰ
ὑποψιαστῇ πὼς εἶναι... μυ-
στικὸς ντέτεκτιβ! Χί, χί, χί!

Καὶ προσθέτει :

— Ἐγὼ καὶ ὁ Πιτσικόκος μου
κουβεντιάζουμε καὶ καταλαβαί-
νόμαστε...

— Σὰν ἄνθρωποι ;

— Ὅχι... Σὰν πίθηκοι !
Τὸ λοιπὸν, ἀδερφούλη μου, μό-
λις τοῦ πῶ: «Περικολούθα τοὺς
αὐτοὺς», θὰ τοὺς περικολουθῇ
μέχρι... Δευτέρα Παρουσία !
Ὑστερις, θὰ τοῦ ἔχω 'πεῖ πού
θὰ βρισκόμαστε. Κι ὅταν 'δῇ
πού βάλανε τὴ μπόμπα, θὰ τρέ-
ξῃ νὰ μᾶς 'δαιοποιήσῃ!

Ὁ Ἄρης καὶ ἡ Δανάη ἐν-
θουσιάζονται μὲ τὴν ἰδέαν του :

— Μπράβο, Φαντεκές!

— Μπράβο, σαχλέ!

Κ' οἱ δύο μαζὶ — ἀδιαφο-
ρῶντας γιὰ τὸν κόσμον πού πη-
γαινοέρχεται στὴν Πλατεία τοῦ
Προαστείου — τὸν ἀγκαλιάζουν
τὸν φιλᾶνε μὲ ἀγάπη κ' εὐγνω-
μοσύνη !

— Καλύτερο σχέδιον ἀπ' αὐ-
τό, δὲν ὑπάρχει! τοῦ ἀποφαίνει-
ται ὁ Ἄρης.

Ὅμως ὁ Κεφάλας ἔχει ἀν-
τίρρηση :

— Ὑπάρχει! τοῦ κάνει. Ἀ-
φῆστε μὲ τὸ λοιπὸν νὰ τελειώ-
σω κ' ὕστερις μέ... ἀνασπα-
ζόσαστε βροχηδόν !

— Δὲν χρειάζεται! ἐπιμένει

ή Κοπέλλα. Τὸ σχέδιο μὲ τὸ πιθηκάκι εἶναι περίφημο!

— Ναί! συμφωνεῖ καὶ ὁ μικρὸς Φαντομάς. Δὲν ἔχουμε, ἄλλωστε, καιρὸ γιὰ ν' ἀκούσουμε καὶ τὸ δεύτερο σχέδιό σου. Πάμε γρήγορα... Ἐσύ, στὸ μεταξὺ, κάνε τὴν... κατήχησι στὸν Πιτισκόκο σου. Πρέπει νὰ μάθῃ καλὰ τὸ μάθημά του!

Μὰ ὁ Φαντεκέξ εἶναι ξεροκέφαλος σὰν μαρμαρένιο ἄγαλμα. Καὶ πεισματάρης σὰν γέρικος γαΐδαρος:

— Δὲν παγαίνω πουθενά! τοῦ λέει. Οὔτε καὶ λέω τίποτις στὸν Πιτισκόκο μου! Θὰ καθήσετε προσοχὴ ν' ἀκούσετε καὶ τὸ δεύτερο σχέδιό μου. Ἀπαξ καὶ τὸ κατὰστροφωσά πρέπει νὰ τὸ πῶ. Ἄν δὲν τὸ θυγάλλω ἀπὸ μέσα μου...

Ὁ Ἄρης καὶ ἡ Δανάη ἀναγκάζονται νὰ ὑποχωρήσουν:

— Ἔστω! Ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγουμε! Πῆς το γρήγορα λοιπόν!

Ὁ Κεφάλας ἀναπνέει μὲ ἀνακούφισι:

— Ἀμ' θὰ τὸ πῶ τὸ ρημάδι! Θὰ τὸ πῶ γιατί θὰ σκάσω!

Κ' ἐξηγεῖ στὸν μικρὸ Φαντομά μὲ τὸν χαλὸ τρόπο του:

— Γιατί, δηλαδῆς, κοτζάμ μαντράχαλος τοῦ λόγου σου, νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὰ καταφέρῃς. Καὶ νὰ ξεπέφτουμε στὸν Πιτισκόκο!

— Τί θέλεις νὰ πῇς;

— Θέλω νὰ πῶ πῶς τὴν περικολούθησι πρέπει νὰ τὴν κάνῃς τοῦ λόγου σου. Καὶ ὅχι μόνο τοῦ λόγου σου, μὰ καὶ τοῦ λόγου μας! Ὅλοι μαζί κι ἀπὸ κοντά. Θὰ τοὺς περικολουθοῦμε

μέσα στὰ ρουθούνια τους! Καταλάβετε, τὸ λοιπόν;

Ἡ Δανάη κουνάει τὸ κεφάλι της:

— Εἶχες δὲν εἶχες τὴν πέταξες τὴν κοτσάνα σου, σαχλὲ! τοῦ κάνει.

— Μπὰς καὶ τρελλάθηκες, δρὲ Φαντεκέξ;!

Ὁ Κεφάλας διαμαρτύρεται:

— Οὔτε κοτσάνα πέταξα, οὔτε μωρλάθηκα!

Καὶ τοὺς ρωτᾷ:

— Δὲν μοῦ λέτε, σὰς περικολουθοῦμε τοὺς Κακούργους ντεκларέ: Μέσα στὰ μάτια τους, δηλαδῆς;

Τοῦ ἀποκρίνεται τὸ Κορίτσι:

— Μὰ τὰ μάτια τους φοβόμαστε, ἀνόητε! Γιατί δὲν εἶναι στραβοί. Καὶ σίγουρα θὰ μᾶς δοῦνε!

— Τότες νὰ τοὺς κάνουμε... στραβούς! ἀποφαίνεται ὁ Κεφάλας. Καταλάβετε τώρα;

Ὁ Ἄρης ἀγριεύει. Εἶναι ἔτοιμος νὰ τοῦ σερβίρῃ καμμιὰ ἀπὸ τίς καλοσυγυρισμένες γροθιές του.

— Σταμάτα τίς δλακειές σου, γιατί θὰ μετανοιώσης. Πάμε λοιπόν...

Ὁ Τζιγνυτζὼν ἐπιμένει:

— Στάσου μωρέ! Στάσου ν' ἀκούσης... Ὅταν λέω νὰ τοὺς στραβώσουμε, δὲν ἐννοῶ νὰ τοὺς στραβώσουμε μόνο γιὰ μᾶς. Τουτέστι νὰ μᾶς πασπαλίσῃς ὅλους μὲ τὴ σκόνῃ σου καὶ νὰ γίνουμε ἀόρατοι! Ἔτσι θὰ τοὺς περικολουθοῦμε ἄνευ νά...

Γιὰ λίγες στιγμές, ὁ Ἄρης καὶ ἡ Δανάη, μένουν ἀκίνητοι

σὰ νὰ τοὺς κτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι. Ἀμέσως ὅμως συνέρχονται. Ἀγκαλιάζουν μὲ μεγαλειότερη λαχτάρα τώρα τὸν Κεφάλαι. Τὸν φιλᾶνε σὰν τρελοί !

— Μπράβο ! Εἶσαι σπουδαῖος Τὸ δεύτερο σχέδιό σου εἶναι περίφημο ! Καταπληκτικό ! Τὸ πρῶτο ἦταν ἀνόητο ! Ἠλίθιο ! Βλακῶδες !

— Καί... σαχλὸσαχλο προσθέτει ἡ Κοπέλλα !

Ὁ Ἄρης τοὺς τραβάει ἀπὸ τὰ μπράτσα. Τοὺς παρασύρει πίσω ἀπὸ κάποιο ἐρημικὸ κτίριο πού δὲν θὰ τοὺς βλέπει κανένας.

Βγάζει ἀπὸ τὸν κόρφο του τὴ μαγικὴ σκόνη.

— Πολὺ λίγη εἶναι ! μουρμουρίζει. Δὲν θὰ φθάσῃ, καλὰ - καλὰ, οὕτε γιὰ νὰ γίνῃ ἀόρατος ἕνας ἀπὸ μᾶς !

— Ρίχτην ἐπάνω σου ! τοὺ κάνει ἡ Δανάη.

Ὁ Φαντεκέξ διαφωνεῖ :

— Ἡ ὄλοι, ἢ κανέννας !

Ὁ μικρὸς Φαντομάς τὸν ρωτάει :

— Θέλεις νὰ τὴ ρίξω ὅλη ἐπάνω σου ;

— Θέλω !

Ἡ Κοπέλλα γελάει :

— Τότε τί λές : « Ἡ ὄλοι, ἢ κανέννας » ;

— Αὐτὸ ἐννοοῦσα : ἢ... ὅλη ἐπάνω μου, ἢ κανέννας νὰ μὴν πασπαλιστῇ μὲ δαύτην.

Ὁ Ἄρης τὸν « Ἀλατίζει » γρήγορα μὲ τὴ λιγοστὴ μαγικὴ σκόνη πού τοῦ ἔχει ἀπομείνει, ψιθυρίζοντας :

— Νὰ μείνῃ ἐδῶ κοντά μας ! Νὰ κινῆται κατὰ τὴ θέλησί

του...

Κ' ἐπαναλαμβάνει τὶς φράσεις αὐτὲς ἄλλες δυὸ φορές.

Ὁ Φαντεκέξ, σιγὰ - σιγὰ, ἀρχίζει νὰ διαλύεται στὸ κενό ! Νὰ σῆνῃ σὰν καπνὸς πού τὸν φυσσάει ἀέρας... Ὡσπου τέλος ἐξαφανίζεται ἐντελῶς. Ἐχει γίνῃ ἀόρατος !

ΔΥΟ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΦΩΝΕΣ !

Ἡ Δανάη θαυμάζει τὸ γεγονός :

— Φαντεκέξ τοῦ κάνει.

— Τί ;

— Ἐμεῖς δὲν σὲ βλέπουμε πιά ! Ἐσὺ μᾶς βλέπεις ;

— Σᾶς γλέπω !

— Ἀλήθεια ;

— Ναί. Κι ἂν δὲν πιστεύης, σκύψε...

Ἡ ἀφελὴς Κοπέλλα σκύβει. Καὶ τὴν παθαίνει :

Ταυτόχρονα σχεδὸν νοιώθει στὰ μάγουλά της δυὸ σκαστὰ φιλιὰ :

— Μὰτς — μούτς !

Ἐνῶ ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Κεφάλαι νὰ τὴ ρωτᾷ :

— Σὲ γλέπω, τὸ λοιπόν ;

Γιὰ δὲν σὲ γλέπω ; Ἀμ' τί ; Παίζουμε λές ; !

Ὁ Ἄρης τὸν διατάζει αὐστηρά :

— Βλάκα ! Ἄφησε τὶς ἀνοησίες καὶ πάμε !

Ὁ Φαντεκέξ παρεξηγιέται :

— Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ : Ἐμένα νὰ μὴ μοῦ ἀγριεύῃς. Γιατί θὰ φᾶς ἀόρατη στράκα στὸ σθέρκο πού θὰ πάῃ καπινὸς !

.. . . .

‘Ο μικρὸς Φαντομάς σταματάει ἀμέσως ἕνας ταξί. Μπαίνουν μέσα μαζί με τὴ Δανάη.

‘Ο σωφφέρ γυρίζει τὸ κεφάλι του στὸν Ἄρη :

— Ποῦ θὰ πάμε; ρωτᾷ.

Πρὶν ὁ Νέος προφθόση νὰ τοῦ ἀποκριθῇ ὁ ταξιτζῆς ἀκούει μιὰν ἄλλη βαρεὶά φωνὴ νὰ τοῦ λῆη :

— Στὴν ὁδὸς Ἄουστερ 503.

Εἶναι ὁ Φαντεκὲς ποὺ εἶχε σημειώσει στὸ μυαλό του τὴ διεύθυνσι τῆς παλιᾶς μονοκατοικίας τῶν κακοποιῶν... Καὶ φυσικὰ δρῖσκεται ἀόρατος μέσα στὸ ἀμάξι :

— Ἐσεῖς μιλήσατε; ρωτᾷ παραξενεμένος ὁ Σωφφέρ.

— Ναί! τοῦ κάνει ὁ Ἄρης.

— Περιέργο! Δὲν ἀνοίξατε καθόλου τὸ στόμα σας.

— Εἶναι ἐγκαστρίμυθος, κύριε! τοῦ ἐξηγεῖ ἡ Δανάη.

Καὶ τὸ αὐτοκίνητο ξεκινάει. Ἀρχίζει νὰ προχωρῇ...

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Φαντεκὲς ξεφωνίζει :

— Ἀμάν, ἀδερφοῦλη μου! Κι ὁ Πιτσικόκος ἔχει γίνει ἀόρατος!

— Σκασμός! τοῦ κάνει ὁ μικρὸς Φαντομάς ἀφηρημένος.

‘Ο Ταξιτζῆς φρενάρει ἀπότομα.

— Κάτω ἀπὸ τ’ ἀμάξι μου, δρυκόλακες! τοὺς φωνάζει ἄγρια! Εἴσαστε δυὸ καὶ μιλάτε τρεῖς! Ξεκουμπιστῆτε γρήγορα! Θὰ φωνάξω τὴν Ἀστυνομία!

‘Ο Ἄρης καὶ ἡ Δανάη κατεβαίνουν σὰν βρεμμένες γάτες. Τὸ ἀμάξι ἀδειάζει.

‘Ο Σωφφέρ ἀκούει τώρα μιὰ φωνὴ ἀπὸ πίσω του νὰ τὸν διατάξῃ :

— Κάτελθε πάραυτα κ’ ἐσύ, καθότι θὰ πεθάνῃς.

‘Ο ἄμοιρος ἀνοίγει ἀμέσως τὴν πόρτα, πηδάει ἔξω καὶ τὸ βάζει, τρομοκρατημένος, στὰ πόδια. Τρέχει, σὰν τρελλός, νὰ σωθῇ!

‘Ο Ἄρης ἐγκαθίσταται ἀμέσως στὴ θέσι του. Παίρνει στὰ χέρια τὸ βολάν. Ταυτόχρονα μπαίνει στὸ ἀμάξι κ’ ἡ Δανάη.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀόρατου Φαντεκὲς ἀκούγεται πανηγυρικὴ, καθὼς τὸ αὐτοκίνητο ξεκινάει:

— Ἐν τάξει! Κονομήσαμε κουρσίτσα φίνα! Θὰ φάμε καρποτσάδα με τὴν ψυχὴ μας!

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ

Σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν παλιὰ μονοκατοικία, ὁ Ἄρης φρενάρει. Ἐγκαταλείπουν τὸ αὐτοκίνητο ὅλοι τους...

‘Ο Φαντεκὲς, ἀόρατος καθὼς εἶναι, προχωρεῖ κ’ ἐγκαθίσταται, σὰν σκοπός, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῶν Κακούργων...

Ἐχει μείνει σύμφωνος με τὰ δυὸ παιδιὰ πῶς γιὰ ὅ,τι συμβῇ, θὰ τοὺς εἰδοποιῇ με τὸν ἀόρατο Πιτσικόκο του...

‘Ο Ἄρης καὶ ἡ Δανάη μπαίνουν καὶ κάθονται σ’ ἕνα μπάρ ποὺ δρῖσκεται κάπου ἐκεῖ κοντά...

... ..

Περνᾶνε πολλὲς ὥρες πληκτι-

κῆς ἀναμονῆς.

Καὶ νά: Λίγο πρὶν τὰ μεσάνυκτα ὁ "Ἄρης νοιώθει κάτι ἀόρατο νὸ γρατζουνάει τὸ πόδι του, δγάζοντας σιγανὲς στριγγλιάρικες φωνοῦλες!

Εἶναι τὸ μικρὸ τετραπέρατο πιθηκάκι ποὺ ἦλθε νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ!

Οἱ δυὸ Νέοι σηκώνονται καὶ δγαίνουν ἔξω. Προχωροῦν ἀκολουθώντας τὶς ἀδύναμες φωνοῦλες του...

"Ετσι γρήγορα φθάνουν στὸ πιδ κεντρικὸ σημεῖο τοῦ Σικάγου...

Οἱ φωνὲς τοῦ Πιτισκόκου σταματᾶνε. Ἀκούγεται ὁμῶς τώρα κοντὰ τους ἡ φωνὴ τοῦ Φαντεκέξ.

— 'Εν τάξει. 'Εδῶ εἶμαι κ' ἐγώ! Γιὰ κυττάστε ἐκεῖ, δρὲ παιδιά...

— Ποῦ;

— Νὰ ἐκεῖ ἀριστερά... Στὸ μεγάλο Κατάστημα γυναικείων φορεμάτων...

'Η Δανάη ἐνδιαφέρεται ζωηρά :

— Αὐτὸ ποὺ στὴ διτρίνα του ἔχει τὴν κούκλα μὲ τὴν δμορφὴ τουαλέττα;

"Ὁ κρότος μιᾶς τραυματικῆς ἐκρήξεως συνταράζει γῆ καὶ οὐρανό! Οἱ οὐρανοξύστες καὶ τὰ τεράστια κτίρια τινάζονται στὸν ἀέρα! 'Ὁλόκληρο τὸ Σικάγο συγκλονίζεται ἀνὰ ἀπὸ δυνατό σεισμό!...

— Ναί, μωρέ!

Πραγματικά. Στην πόρτα του βρίσκονται σκυμμένοι δυο "Άνδρες με μάσκες. Με διάφορα εργαλεία προσπαθούν να την διαρρήξουν.

Ο μικρός Φαντομάς τους αναγνωρίζει από το σουλούπι :

— Είναι τὰ δυο πρωτοπαλί-
καρα του 'Αρχηγού! ψιθυρίζει
σιγά. Πού τους είχα κλείσει μα-
ζί μ' εκείνον στο μπαούλο!

Η Δανάη άπορεί :

— Μά τὸ γράμμα δὲν ἔλεγε
πὼς ἀπόφε, τὰ μεσάνυχτα, θὰ
βγαίνουν νὰ τινάξουνε στὸν ἀ-
έρα τὸ Σικάγο;

— Ναί!

— Αὐτοὶ ὅμως κάνουνε διάρ-
ρηξι σ' ἓνα μαγαζί...

— Αὐτὸ βλέπω κ' ἐγώ! ψι-
θυρίζει συλλογισμένος ὁ "Α-
ρης.

Η φωνή του Φαντεκέξ ἀκού-
γεται νὰ ρωτᾷ σιγά :

— Νὰ πᾶω νὰ τοὺς πιασώ-
σω στὶς ἀόρατες... κουτου-
λιές;

— 'Κάθῃς' ἐδῶ πὺ κάθε-
σαι! τοὺ κάνει ὁ "Αρης.

Καὶ νά:

Σὲ λίγα ἡ πόρτα τοῦ μεγά-
λου Καταστήματος γυναικείων
φορεμάτων ὑποχωρεῖ. Ἡ διάρ-
ρηξις ἔχει τελειώσει...

Οἱ δυο Κακοποιοὶ μὲ τὶς
μάσκες τρυπνῶν ἀμέσως μέ-
σα. Τὴν ξανακλείνουν ἀθόρυβα
πίσω τους...

— Πάει τὸ Ταμεῖο τοῦ Μα-
γαζιῶ. Θὰ τ' ἀδειάσουνε, ἀδερ-
φούλη μου! μουρμουρίζει ὁ ἀ-
όρατος Κεφάλας.

Καὶ προσθέτει εἰρωνικά γιὰ
τὸν "Αρη :

— Θὰ μᾶς δώσουνε ἀραγες
μερτικό πὺ τοὺς βαστάμε τσί-
λιες;

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ!

Ἡ Δανάη καταλαβαίνει τὸν
ὕπαιτιγμό καὶ συμφωνεῖ.

— Ναί, δρέ παιδί μου! κά-
νει στὸ σύντροφό της. Καλὰ
σοῦ λέει αὐτὸς ὁ σαχλός: "Ἐτσι
θὰ καθόμαστε ἐδῶ, κρυμμέ-
νοι, νὰ τοὺς χαζεύουμε; Δὲν
θὰ κάνουμε τίποτα;

Ο "Αρης ἀποκρίνεται χα-
μένα :

— Τί νὰ κάνουμε; Ἐχει στα-
ματήσει τὸ μυαλό μου!

— Νὰ εἰδοποιήσουμε τὴν
'Αστυνομία, παιδί μου!

Ο μικρὸς Φαντομάς φαίνε-
ται δυστακτικός:

— Τὴν 'Αστυνομία;! Ναί,
μά... Δὲν ξέρω... Μπορεῖ νὰ
μπλέξουμε χειρότερα! Τὴν 'Α-
στυνομία πρέπει νὰ τὴν εἶχαμε
εἰδοποιήση ἀπὸ 'μέρες πρὶ
μπροστά. Τώρα εἶναι ἀργά. Θὰ
μᾶς ζητήσουν εὐθύνες! Καὶ
θᾶχουν μεγάλο δίκηο!

Τέλος, καταλήγει σ' ἓνο πο-
λὸ ἀόριστο συμπέρασμα :

— Καλύτερα νὰ περιμένουμε
... Ἄμα βγαῖν ἐξω μὲ τὰ
κλοπιμαῖα, βλέπουμε τί θὰ κά-
νουμε...

Ο Φαντεκέξ, ἀόρατος καθὼς
εἶναι, προχωρεῖ καὶ κρυφοκυτ-
τάζει ἀπὸ τὴ μεγάλη διτρίνα
τοῦ Καταστήματος...

Καὶ νὰ τί βλέπουν τὰ μάτια
του:

Οἱ δυο Κακοποιοὶ μὲ τὶς μά-
σκες κατεβάζουν τὴν Κούκλα,
μὲ τ' ὄμορφο φόρεμα, ἀπὸ τὴν

προθήκη. Τὴν ἀκουμπᾶνε πλαγιαστά πάνω σ' ἓναν μακρὺ πάγκο τοῦ μαγαζιοῦ. Ἀρχίζουν νὰ τὴν σκαλίζουν...

— Ὅμως, ἐπειδὴ οἱ Κακοποιοὶ θρῖσκονται μπροστὰ ἀπὸ τὴν Κούκλα, μὲ τὶς πλάτες τους γυρισμένες πρὸς τὸ δρόμο, τὴν καλύπτουν σχεδὸν ὁλόκληρη μὲ τὰ σώματά τους. Μονάχα τὸ κεφάλι καὶ τὰ πόδια τῆς βλέπει ὁ Φαντεκέξ. Ἔτσι, δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί ἀκριβῶς κάνουν.

Ἀμέσως τρέχοντας ξαναγυρίζει κοντὰ στοὺς δυὸ ὁρατοὺς συντρόφους του.

— Τί εἶδες; τὸν ρωτᾷ ὁ Ἄρης.

— Κατεβάσανε τὴν Κούκλα ἀπὸ τὴ βιτρίνα! τοῦ ἀποκρίνεται.

— Ὑστερα;

— Τὴν ξαπλώσανε πάνω σ' ἓναν πάγκο!

— Σίγουρα θὰ τῆς κλέψουνε τὴν ὁμορφὴ τουαλέττα! κάνει μὲ πεποίθησι ἡ Δανάη.

— Ὅχι! μурμουρίζει ὁ Κεφάλας.

— Ἀλλὰ τότε τί τῆς κάνουνε; ρωτᾷ παραξενεμένο τὸ Κορίτσι.

— Ξέρω κ' ἐγώ! ἀποκρίνεται ὁ Φαντεκέξ. Δὲν μπόρεσα νὰ ἴδω καλὰ. Μᾶλλον θὰ τὴν σκαλίζουν...

— Τί;

— Θὰ τὴν... γαργαλᾶνε! Χί, χί, χί!

Ὁ Ἄρης ἀρχίζει νὰ δείχνῃ τώρα ἐνδιαφέρον:

— Πῶς; Τί εἶπες; Τὴν σκαλίζουν; Τὴν γαργαλᾶνε;

— Ναί, μωρέ! Μὰ ἐκεῖνη

δὲν... γελάει.

Ὁ Ἄρης κάνει μιὰ κίνησι σὰ νὰ θέλῃ νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ Κατάστημα.

Μὰ δὲν προφθαίνει...

Στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ δυὸ Κακοποιοὶ ἔχουν ξανατοποθετήσει τὴν Κούκλα στὴ βιτρίνα. Ὅπως ἀκριβῶς ἦταν καὶ πρὶν. Καί, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν πόρτα, τὸ βάζουν στὰ πόδια σὰ νὰ τοὺς κυνηγᾶνε... Ὁ ἓνας τραβάει ἀριστερά. Ὁ ἄλλος δεξιὰ. Ἔτσι, ἂν τύχῃ κανένας Ἀστυνομικὸς νὰ πιάσῃ μονάχα τὸν ἓναν. Ὁ ἄλλος νὰ γλυτώσῃ!

ΑΠΟ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ!

Ὁ μικρὸς Φαντομάς ἔχει καταλάβει πολλὰ τώρα:

— Παιδιά! τοὺς κάνει μὲ διάσι κι ἀπόγνωσι.

— Τί; ρωτᾶνε μὲ ἀγωνία ἡ Δανάη καὶ ὁ ἀόρατος Φαντεκέξ.

— Οἱ Κακοῦργοι αὐτοὶ δὲν μῆκαν στὸ Κατάστημα γιὰ νὰ κλέψουν!

— Ἀλλὰ;

— Γιὰ νὰ τοποθετήσουν σ' ἓνα πολὺ σίγουρο μέρος τὴν τρομερὴ ἀτομικὴ δόμβα τους...

— Πού;

— Μὰ ποῦ ἄλλοῦ; Μέσα στὴν κούφια κοιλιὰ τῆς Κούκλας!

— Ναί, μωρέ! κάνει ἡ φωνὴ τοῦ Φαντεκέξ.

— Ἀλήθεια! Ἔτσι θᾶναι! κάνει μὲ τρόπο καὶ φρίκη κ' ἡ Δανάη. Πάμε νὰ φύγουμε ἀμέσως!

‘Ο ‘Αρης τὴ σπρώχνει :

— Πήγαιν' ἐσύ! 'Απομακρύν-
σου ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς
... Κ' ἐσύ Φαντεκέξ! 'Εγὼ θὰ
μπῶ στὸ ἀνοικτὸ Κατάστημα.
Θὰ βγάλω τὴ δόμβρα ἀπὸ τὴν
Κούκλα... 'Ισως προλάβω νὰ
σταματήσω τὸ μηχανισμό της.
Νὰ μὴ γίνη ἡ ἔκρηξις! Νὰ σω-
θοῦνε ἀπὸ τὸ θάνατο χιλιάδες
ἄνθρωποι !

‘Η Δανάη τὸν ἀρπάζει γερά
στὰ χέρια της. Πασχίζει μὲ
κάθε τρόπο νὰ τὸν συγκρατή-
σῃ :

— “Οχι, “Αρη! Θὰ σκοτω-
θῇς πρῶτος ἐσύ! Καὶ δὲν μπο-
ρῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα! Σὲ
ἀγαπῶ, “Αρη!

Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ
πάῃ, τοῦ λέει κ' ἓνα πολὺ λο-
γικὸ ἐπιχείρημα :

— Εἶδες τοὺς Κακοποιοὺς ὅ-
ταν ἔφευγαν ἀπὸ τὸ Κατάστη-
μα; Τρέχαν σὰν τρελλοί. Αὐ-
τὸ δείχνει πὼς ρύθμισαν τὴ
δόμβρα τους νὰ ἐκραγῇ πολὺ
σύντομα... Τρελλὸς εἶσαι λοι-
πὸν νὰ πᾶς;!

“Ομως ὁ μικρὸς Φαντομάς
δὲν ἀκούει τίποτα. Μὲ μιὰ δυ-
νατὴ σπρωξιὰ του σωριάζει κά-
τω τὴ Δανάη. Καὶ κάνει νὰ τρέ-
ξῃ πρὸς τὸ Κατάστημα.

Μὰ δὲν προφθαίνει! Ταυτό-
χρονα σχεδὸν δέχεται μιὰ τρο-

μακτικὴ ἀόρατη κουτουλιὰ τοῦ
Φαντεκέξ. Σωριάζεται κάτω
ἀναίσθητος!

‘Ο κοντόχοντρος Κεφάλας,
μὲ τὴν ὑπεράνθρωπη δύναμι
τὸν σηκώνει ἀμέσως στὰ χέρια.
Κι ἀρχίζει νὰ τρέχῃ γιὰ ν' ἀ-
πομακρυνθῇ ὅσο προλάβῃ πε-
ρισσότερο!

‘Η Δανάη τὸν ἀκολουθεῖ...

Εὐτυχῶς! Ἔχουν ξεμακρύνει
ὅταν τρομακτικὸς κρότος συν-
ταράζει τὴ γῆ καὶ τὸν οὐρανὸ
τοῦ Σικάγου.

Τὰ τεράστια κτίρια τινάζον-
ται στὸν ἀέρα! Χαλασμὸς Κό-
σμου γίνεται!

‘Ο Φαντεκέξ καθὼς τρέχει ἀ-
όρατος, καὶ σηκώνοντας τὸν ἀ-
ναίσθητον “Αρη, μурμουρίζει
μὲ φρίκη :

— Ἄμὰν κακὸ πού γίνηκε !
Τὸ μισὸ Σικάγο γκρεμίσθηκε !
Χιλιάδες ἀνοματαῖοι θὰ γίνανε
κομμάτια !

Τὴν ἴδια φρίκη δοκιμάζει κ'
ἡ Δανάη :

— Naί, μωρὲ παιδί μου!
Σίγουρα θὰ κουρελιάστηκε κ'
ἐκείνη ἡ ὁμορφὴ τουαλέττα πού
φοροῦσε ἡ Κούκλα!..

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΔΙΑΚΟΠΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ

Μετά την συμπλήρωσι του Πρώτου Τόμου καὶ λόγω ἀνακαίνισεως, ὁ

«ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ»

διακόπτει προσωρινῶς τὴν ἔκδοσιν καὶ κυκλοφορίαν του

ΟΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΜΕΝΟΙ ΤΟΜΟΙ

τοῦ «Μικροῦ Φαντομά» θὰ πωλοῦνται στὰ γραφεῖα τοῦ Ἐκδο-
τικοῦ Καταστήματος

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ

Πειραιῶς ἀριθ. 18.

ΕΠΙΣΗΣ

ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπιθυμοῦν νὰ βιβλιοδετήσουν

τὰ ὀκτὼ τεύχη τοῦ

«ΜΙΚΡΟΥ ΦΑΝΤΟΜΑ»

μποροῦν νὰ τὰ φέρουν στὰ γραφεῖα μας

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18.

ὅπου θὰ τοὺς γίνεται καλλιτεχνικὴ βιβλιοδέτησις μόνον με

δρχ. 5.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

τοῦ «Μικροῦ Φαντομά» θὰ συνεχιστοῦν μόλις ἀρχίσῃ ἐκ νέου

Ἡ ΕΚΔΟΣΙΣ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΤΟΥ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

κυκλοφορεί τὸ

ΕΚΑΤΟΣΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

τεύχος τοῦ ἀγαπημένου σας περιοδικοῦ

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

μέ τὴν καταπληκτικὴν σὲ ὑπόθεσι, πλοκή, δράσι, ἀγωνία καὶ
μυστήριον περιπέτεια

“Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ,,

γραμμένη ἀπὸ τὸν

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΚΑΜΜΙΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

καὶ

ΚΑΝΕΝΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

δὲν πρέπει νὰ χάσουν τὸ ἀριστουργηματικὸ αὐτὸ τεύχος :

“Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ

ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΠΛΟΚΗΣ, ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Κυκλοφορεῖ κάθε Τρίτη.

Συγγραφεὺς : ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ. Βερανζέρου
26β Ἀθήναι.

Ἐκδότ. Οἶκος «Ἀγκυρα» Πειραιῶς 18. — Ἀθήναι.
Ἐκδοτ. Οἶκος «Ἀγκυρα» Πειραιῶς 18. — Ἀθήναι.

Σημ. Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγρα-
φέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν ἐκδότην.

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 8

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.

"ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ"

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΔΡΑΣΕΩΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Τις γράφει **Ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ο «ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ»

Κυκλοφορεί
κάθε Τρίτη

Ο «ΓΚΑΟΥΡ- ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφορεί
κάθε Πέμπτη

Ο ΑΡΗΣ

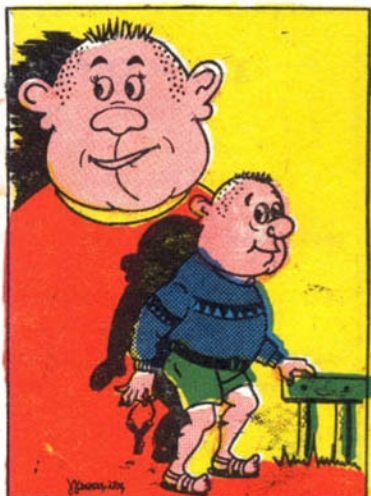
Α' ΣΕΙΡΑ

- 1) Ο ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ ΤΟΥ ΜΑΥ-
ΡΟΥ ΠΥΡΓΟΥ.
- 2) Η ΝΕΚΡΗ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ.
- 3) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΕ-
ΣΟΝΥΚΤΙΟΥ.
- 4) Ο ΑΠΑΓΩΓΕΑΣ ΤΩΝ ΝΕ-
ΚΡΩΝ.
- 5) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΩΝ ΚΟ-
ΛΑΣΜΕΝΩΝ.
- 6) ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΕΝΟΣ ΖΩΝ-
ΤΑΝΟΥ.
- 7) Ο ΧΑΡΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑ-
ΣΚΑ.
- 8) Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑ-
ΤΟΥ.

(ΚΑΤ' ΕΡΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

Η ΔΑΝΑΗ

Ο ΦΕΝΤΕΚΕΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ", ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛΕΦ. 523.694